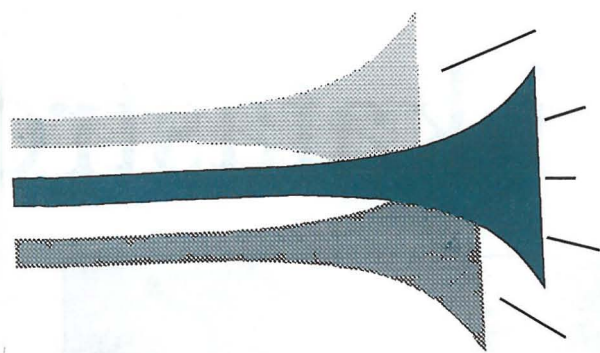

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

Nr 6 • 1998 • Årg 39 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

PARUSIA

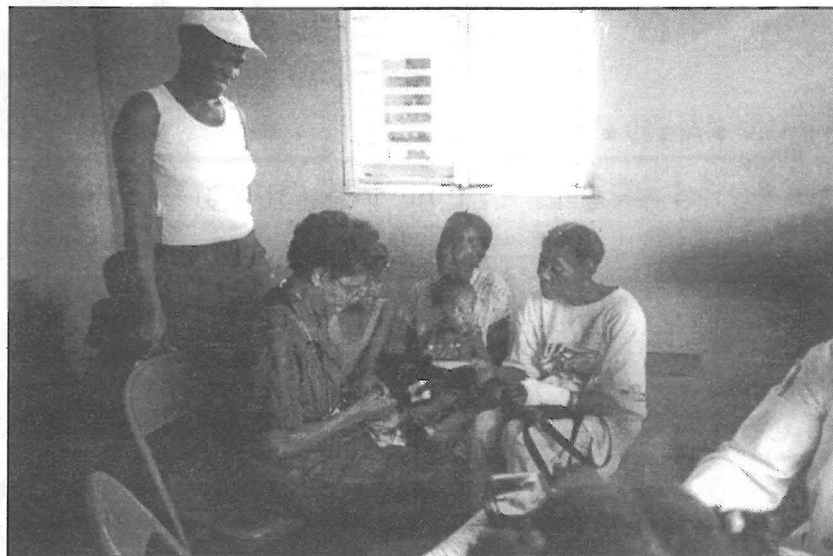
○ *Vad betyder det?* ○ *Vem angår det?*

TEMANUMMER

Skördearbete i katastrof

Nu är tiden inne för några av de frön som såtts under femton års missionsarbete att blomma och så förverkliga Guds avsikter genom den enskildes liv till hjälp för en kommande generation.

I församlingslokalen som utbyggts till pastorsbostad och med maranatasyskonens bistånd fått skollokaler, börjar nu ett nytt skolarbete i ett av huvudstadens fattigkvarter.

Doris med patienter under "operativot" (mottagningen) i Ingenio Consuelo.

Foto: Ulla Näsholm

Sandra och Antonio med sonen vid ett nedfallet träd - orkanens verk.

Foto: Ulla Näsholm

ULLA NÄSHOLM

För knappt en månad sedan drabbades Dominikanska Republiken av orkanen George som drog över landet, där den nordvästra delen blev mest utsatt.

Man beräknar att flera tusen människor fått sätta livet till. Den officiella dödssiffran är 500. Flodvågen tog med sig hus och människor, många begravdes under lermassor – det är svårt att se omfattningen av katastrofen då man inte vet om människorna fanns i sina hus då vatten eller lermassor begravde eller förde bort hela byar.

80% av skörden av ris, frukt och grönsaker är förstörd. Priset på t ex ris, som är en viktig basvara, har redan skjutit i höjden. Man befärar att utan hjälp utifrån kommer den närmaste tiden att bli så svår att hungersnöd kan bli följd.

Insatserna från staten och vissa grannländer har varit stora. Livsmedel och dricksvatten har levererats med helikopter till de mest utsatta under de första kritiska dygnet, då vatten eller lera gjorde många vägar oframkomliga. Utländska hjälparbetare kom för att ta del i uppröjning och "städning". Telefonnätet fungerar nu så gott som överallt, elledningar är lagade och strömmen fungerar igen – som förut.

A black and white photograph showing a group of approximately ten children of various ages standing in a narrow, paved alleyway. In the background, a clothesline is strung across the alley, with several items of clothing, including shirts and trousers, hanging from it. The children are dressed in casual, everyday clothing. Some are looking directly at the camera, while others are looking slightly away. The scene appears to be in an urban or semi-urban environment, possibly in a developing country. The ground is paved, and the walls of the buildings on either side are visible. The overall atmosphere is candid and documentary.

Foto: Ulla Näsholm

Den bortglömda parusin och det fördunklade hoppet

ARNE IMSEN

I förra numret av Midnattsropet publicerade vi en intervju som gjordes med den kände förkunnaren David Wilkerson för femton år sedan. Han berättade om hur han vände sitt liv som kristen superstjärna ryggen. Kampanjerna, artisteriet, TV-showerna – han gjorde upp med alltsammans i intervjun som rubricerades "En stjärna är utbränd." Han påpekade att kristenheten inte längre talar om Jesu tillkommelse. Han var kategorisk och framhöll:

-I den karismatiska rörelsen finns en lovsångens ande, men litet av anden "Kom, Herre Jesus, kom".

Det kommer att bli en återgång till en absolut förväntan på hans återkomst – en hunger och törst. Om man väntar på den, så kommer man att bli totalt frigjord från materialismen. Man kan inte predika hälsa och välbefinnande och samtidigt i sitt hjärta vänta Jesu Kristi omedelbara återkomst.

En människa på "himmelska nivåer" lever i denna förbuden. Och Anden inom honom präglar honom som en del av den brud som säger till Herren "Kom, Herre Jesus".

När jag var pojke i pingströrelsens ungdom, så fanns det ropet. Man blev frälst, uppfylld av helig Ande och började säga "Kom snart, Herre Jesus". Vi längtade efter honom.

I dag vore det helt förskräckligt. Det skulle föra oss bort från våra Cadillacs och Mercedes – och våra underbara församlingsämbeben.

För några år sedan fanns i vårt land ett antal massmedier som förde fram budskapet om Jesu tillkommelse. Dessutom fanns bortåt 600 pingstförsamlingar. Oftast hade de mycket brinnande predikanter som ständigt återkom till ämnet Jesu snara tillkommelse. Runt om i vårt land fanns

alltså en kontinuerlig förkunnelse om eskatologiska frågor. Det målades och beskrevs vad som skulle ske i samband med Jesu tillkommelse. Det apokalyptiska skeendet uppmärksammades och förklarades

Man hade helt klart för sig att församlingens primära uppgift var att genom ständig mission och evangelisation verka för att skaran blev fulltalig och därigenom påskynda Jesu tillkommelse. Det var enfaldig, men ursprunglig och äkta hängivenhet.

Det var detta som i rumsrena kyrkliga miljöer nedlåtande definierades såsom obskurantism och fanatisk sektarism.

1912 var temat för det nystartade Fildelfiaförlagets första bok, sammansatt av några seriepredikningar: *Jesu Kommer*. Fyra år senare började utgivningen av Evangelii Härold, tidning för andlig väckelse och fri mission:

"Vår önskan är att till vår blivande läsekreter få fram bära det gamla, ursprungliga frälsningsbudskapet om rening från all synd, om Andens dop och gåvor, om Jesus som kroppens läkare och om hans snara tillkommelse, samt om den dom, som väntar de själar, som förkasta honom."

Så smalspårigt och ensidigt anmälades tidningen men knöt i verkligheten an till en sedan urkristendomen andlig succession, vars fenomen känns igen under det motsägelsefulla begreppsparret "den eskatologiska paradoxen". I ett kortare eller något längre perspektiv slås det fast utan minsta tvivel: *Jesu kommer snart!*

Det uppfattades av samtidens kristenhet såsom fränstötande extremism utan förankring i klassisk teologi.

Det är emellertid ett väckelserop till alla, ty tiden är för alla mycket kort och

ytterst begränsad, mätt med rätt mått. Svaret på de djupare liggande livsfrågorna finns hos Jesus och blir vår erfarenhet genom hoppet, som är dyrbart, levande, saligt och förblivande.

Om detta på något sätt fördunklas, då finns det ingen tröst för någon, och då är vi de mest ömkansvärda av alla människor, och bör för sanningens skull, i ärlighetens namn, byta religion och möjligen istället dyrka denna tidsålders gud med hans djupheter, mystik och förfälskade härlighet.

Den helige Ande gör Jesu tillkommelse levande och omedelbar, eftersom en dag blir som tusen år och tusen år som en dag i Andens rike och den kristnes erfarenhet. Där Anden är Herre är frihet, härlighet och oändlighet.

Om vi tar bort hoppet går evighetsperspektivet förlorat. Vad hjälper tro och kärlek, om vi inte har hopp?

Det är som att rasera ett av de tre bärande fundament som för församlings- och gudstjänstliv förklaras bli bestående då allt styckverk har nått sitt slut.

Hoppet är själens ankare innanför förlåten i den himmelska världen. Genom hoppet har tanke, känsla och vilja fått fäste i den eviga världen, varifrån vi ock väntar vår Herre och Frälsare.

Karismatiska utfästelser och utlevelser utan denna förankring och detta perspektiv, leder till new age-besläktad nyandlighet utan tidlig försoning och evig salighet.

Hur länge vi än får vara här, är tiden synnerligen kort och livet kan sluta blixtnabbt, varför ropet till var och en är aktuellt och angeläget: *Var redo*, ty snart är vår tid avslutad.

När vi går ur tiden, oberoende av när och hur det sker, då hämtar han oss och för oss genom dödsskuggans dal, skyddade och tröstade av hans käpp och hans stav och han ska åter föra oss till de eviga vilans boningar där vi ska bo evinnerligen.

Genom *tron* är Jesus här hos oss i tiden. I *hoppet* är vi införsatta med honom i den himmelska världen och genom *kärleken* förverkligar vi nådesuppdraget under det att vi bidar efter och älskar hans tillkommelse. Den man älskar talar man om, sjunger man om, avskiljer sig för, söker sig till och lever för. Det är inte en programpunkt, en doktrin eller en kyrklig tradition.

Det är en natur, en livsstil och en passion, varför *parusin* - hans närvaro - hans tillkommelse och församlingens uppräckelse egentligen är en teknikalitet, den gudomliga ramen för ett blixtnsnabbt inre skeende, förvandlingen.

Vi ska följaktligen antingen *tas bort* - gå förlorade eller *tas upp* - evakueras till befrielse. Men därmed är inte tillkommelsen avslutad. Den har flera akter. Den angår hela mänskligheten, eftersom Gud har insatt sin konung och gjort sin Son till både Herre och Messias.

Han ska döma levande och döda och alla ska sist och slutligen bekänna, Gud Fadern till ära, att Jesus är Herre. Riket ska upprättas och som ett resultat av upprättelsen blir nya himlar och en ny jord proklamerad och frambringad.

Där förkunnelsen om Jesu tillkommelse av en eller annan anledning tystnat, är allt förändrat, eftersom frälsnings- och framtidshoppet inte kan ersättas med tidens alla hoppgivande prognoser och förhoppningsfulla drömmar. Församlingen är instängd i tiden.

Det är dock inte särskilt långt tillbaka i tiden då talet om himlen faktiskt var levande. På några decennier har situationen i detta avseende förändrats till oigenkännlig-

het. Det verkar som om människor inte längre mäktar med att höja sig över tillvarons existentiella frågor: Vad ska vi äta, vad ska vi dricka? Vad ska vi kläda oss med? Hur ska vi roa oss?

De materialistiska problemen är ju egentligen kroppskultur: Må bra, ha det bra och kämpa för höjd standard och bättre levnadsvillkor. Som om vi genom våra religiösa ansträngningar skulle kunna skapa ett inomvärldsligt paradiset!

Det fanns en stor och mäktig front som verkligen kämpade för att bevara den tro som en gång för alla var överlämnad åt de heliga och som icke var förhandlings- eller anpassningsbar, med Jesu Kristi kors som gränsskiljande maktfaktor. Denna förkunnelse slog igenom på många sätt i vårt land.

Hundratals fria församlingar, tusentals väckelsepredikanter, veckotidningar, böcker, hundratals eskatologiska böcker, program och väckelsemöten runt om i hela vårt land genomsyrades av detta budskap.

Vilken kontinuitet och intakt front med väckelsekristen stridsmoral och offensiv prägel; en andlig maktfaktor vars inflytande var enormt. Och plötsligt är alltsammans försvunnet, som om det aldrig existerat! Som efter en jordbävning som totalt förändrat den religiösa topografin i vårt land.

Förkunnelsen om Jesu tillkommelse är en kulturprotest och total uppgörelse med världens alla gudsfientliga makter och herravälden med religiösa eller hedniska attribut. Om *det* är sant, måste det givetvis framgå av kristen tro, förkunnelse, livsstil och verksamhet.

Förkunnelsen om Jesu återkomst innebär en total uppgörelse med allt. Livet upphör inte i och med den biologiska döden. Det står i Skriften att Gud gjort Herren Jesus Kristus till domare. Han ska döma levande och döda, som det sägs i den kristna trosbekännelsen. Om *det* verkligen är sant, så måste det komma fram i den kristna förkunnelsen.

Det mest uppseendeväckande uttrycket för denna moderna blandkultur är att mönsterbilden successivt monteras ner och ersätts med feministiska modeller. Det gäller praktiskt taget alla vitala livsfrågor för ett nytestamentligt församlings- och gudstjänstliv, där också själva äldsteinstitutionen numera antas och struktureras om. Det blir föreringsstyrelser av församlingstjänare med demokratiska jämlikhetsideal. En kompromiss för att slippa konfrontation om att det bibliska äldsteidealet utesluter matriarkatet.

Den förutvarande chefredaktören och ansvarige utgivaren för pingströrelsens dagstidning var tidigare en av de äldste i huvudstadsförsamlingen, men har numera i jämlikhetens intresse blivit församlingstjänare. Idén verkar stupid, ty den får ju i realiteten den konsekvensen att äldstefunktionen anonymiseras och försvinner, medan äldsterollen däremot, emanciperas organisatoriskt i god och tidsenlig kvinnosakstil. Majoritetsbeslut befäster den taktiska manövreringen för att avlägsna den lokala församlingen från den ursprungliga mönsterbilden.

Detta markanta avsteg från en gudomlig förordning kallar man i dessa kretsar skrupelfritt för "verbal anpassning".

Pingströrelsens två numerärt största församlingar har lagt sig platt för denna mode-teologi och suspenderat den förment könsfixerade äldstekår, som med sina nytestamentliga underordningskrav avslöjats stå för oacceptabelt kvinnoförtryck. Jämställdheten kräver sina uppoffringar och maktmedlen för manipulationerna saknas inte där mönsterbilden reducerats till en parafas.

Dessa två församlingar har aktiemajoriteten i Dagen och bär huvudansvaret för de klass- och nivåkillnader som bäst kan avläsas på lönelistorna med dess skandalöst över- eller underbetalda medarbetare i sitt typiska klassamhälle med religiösa förtecken.

Forts sid 28

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDUG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Nyhet! På internet: www.midnattsropet.com

ANSVARIG UTGIVARE

Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,

Mikael Eliasson

TRYCK:

BMC-tryck, Bromma 1998

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Reida och Finn Kjærslrud, Norge:

-Budskapet om Jesu tillkom-

STINA FRIDOLFFSSON

-Något som mest grep oss, var förkunnelsen om Jesu tillkom-melse. Man tyckte att allt annat blev så likgiltigt. Det var som om man bara väntade på att Jesus skulle komma varje dag.

Så berättar Reida och Finn Kjærslrud i en intervju för Radio Maranata om hur de drabbades av Maranatabudskapet.

Vi låter Midnattsropets läsare få del av deras vittnesbörd.

Reida, kan du berätta litet om din bakgrund!

-Jag är egentligen från Nordnorge, en kommun som heter Nesna. När jag var 19 år reste jag därifrån. Jag blev frälst tidigt. Jag kom från högkyrkligt hem, min morfar var personlig kristen. Mormor blev frälst som gammal. Jag växte upp hos mina morföräldrar.

Varje söndag läste min morfar ur en stor huspostilla, och då var jag tvungen sitta väldigt stilla och lyssna. Jag tror att det var ur Rosenius skrifter. Jag fick lära mig ha respekt för Guds ord och bedja. Det släppte aldrig taget om mig.

När jag var 17-18 år kom jag i kontakt med några pingstväänner. Då blev jag frälst, men jag blev inte döpt då. Jag var frälst en period, men sedan kom jag ut i världen.

Vad menar du med att du kom "ut i världen"?

-Jag vet inte om jag har någon riktig förklaring. Jag kan inte säga att jag kom bort från Gud på det sättet att jag slutade tro på Gud, för visst fortsatte jag tro på Gud, och jag bad också. Men jag gick inte på möten, och jag var tillsammans med världsliga kamrater. Vi gick på dans, osv. Men

Finn och Reida Kjærslrud

Foto: Stina Fridolfsson

jag har aldrig trivts ute i världen. Jag hade ju läst mycket i Bibeln, och jag fick inte frid.

Så småningom kom jag tillbaka till Jesus. Jag flyttade till Trøndelag, i närheten av Trondheim. Där träffade jag några brinnande pingstväänner, som blev mig till hjälp. I den församlingen blev jag också döpt.

Jag hade förstått redan i början att jag måste bli döpt, men det fanns ingen pingstförsamling i närheten, så jag måste till Trondheim för att bli döpt. Jag var tvungen åka många mil, med buss eller båt. Jag döptes i en sjö utanför Trondheim. Det var bara jag som döptes vid det tillfället.

Det betydde då ett avgörande för dig?

-Ja, det gjorde det. Jag var hembiträde hos en lärarfamilj som var mycket högkyrklig. Det blev ganska svårt ett tag. De tyckte inte om att jag blivit pingstvän. De menade nog att det var väldigt farligt!

Det var alltså ingenting hedervärt att vara pingstvän?

-Nej, det var det inte!

Så småningom flyttade jag till södra Norge, till ett samhälle i närheten av Drammen. Där fanns pingstväänner, men jag kände mig inte så hemma där. I Nordnorge där jag varit, hade vi det väldigt fritt och varmt i församlingen. Man kunde prisa Gud i bönemötena. Det var mycket stelare i Drammen. Om någon sade "halleluja, pris ske Gud", så vände sig alla om och tittade efter vad det var för konstig människa. Så det var inte mycket liv i den församlingen. Och jag tappade glöden.

Sedan flyttade jag till Ski utanför Oslo, och där träffade jag Finn. Det var i början av 1950-talet. Vi gifte oss 1954. Då var jag, om inte avfälling, i alla fall på avstånd. Finn var inte frälst.

Då var det ju riktigt illa, eftersom du gifte dig med en ofrälst man.

-Ja, det är sant, men Gud styrde det så att Finn ganska snart blev frälst. Hans mor var frälst.

nmelse var det viktigaste!

När vi hunnit så långt i intervjun, måste också Finn börja berätta om hur han och Reida tillsammans kom tillbaka till Jesus.

-V i samtalade ju mycket om Jesus. Reida talade ständigt med mig om andliga ting. Hon hade ju inte glömt Jesus! Vi talade mycket om frälsningen, och Reida läste i sina böcker som hon hade liggande. Det var andliga lärare som skrivit böckerna och det var mycket fint skrivet i dem. Min mamma var pingstvän, så det var ju inte främmande för mig.

Då hade du länge upplevt Guds kallelse?

-Ja, jag böjde mig som ung i Evangeliiisalen på Ås, men vågade inte bekänna att jag mött Jesus. Jag var bara tretton år. Så jag kom bort från Gud igen. Men sedan flyttade vi till Ski. Där träffade jag Reida.

Vi kom i kontakt med några som hade gramfonskivor med Aage Samuelsen. Jag tyckte så mycket om hans sånger. Han måste ha haft en alldeles speciell upplevelse. Han hade ju varit så nere i sprit, spel och annat, och så blev han frälst och löst. Han spelade och sjöng sina frigörande sånger, som var något alldeles speciellt.

Det var alltså i samband med detta ni mötte Jesus på nytt?

-Ja, vi blev frälsta 1958. I början av 60-talet kom vi sedan i kontakt med Maranata.

Reida fortsätter:

-Något som mest grep mig, var förkunnelsen om Jesu tillkommelse. Man tyckte att allt annat blev så likgiltigt. Det var som om man bara väntade på att Jesus skulle komma varje dag. Allt annat i världen var ovidkommande. Vi ville inte något annat än åka till mötena, för vi hade liksom inte råd att

vara borta från dem. Budskapet om Jesu tillkommelse var det viktigaste. Det kännetecknar ju Maranata.

Sedan lärde ni också känna Maranata i Sverige och Arne Imsen?

-Ja, första gången vi fick kontakt var 1976. Vi reste med några vänner som turister till Stockholm och tog in på Gamla Bro, för våra vänner kände till hotell Pilgrimshem. Det här var under Malmköpingsveckan, och några vänner kom från konferensen och hade möte på Gamla Bro. Vi tyckte mycket om mötet, och blev väldigt intresserade. Sedan kom Arne Imsen till Stovner och hade möten där.

Ja, det var väl hans barndoms hemförsamling.

-Det stämmer. Och vi reste dit. Det var ganska långt från där vi bodde, men vi kände att vi måste dit. Där träffade vi också Jan Egil Hafsahl och Pilgrimsfolket. Året efter åkte vi till Malmköpingsveckan. Vi levde hela året på att vi skulle åka till Malmköpingsveckan! Där blev vår flicka Miriam döpt.

Sedan dess har ni delat gemenskapen med Pilgrimsfolket och Maranata i Sverige?

-Ja, vi har sedan åkt varje år till sommarkonferensen - utom ett år, det var för tre år sedan.

Det rör mig mycket, Reida, när du berättar att förkunnelsen om Jesu tillkommelse innebar en sådan livsförvandling.

-Ja, det gjorde det verkligen. Jag blev så gripen av den. Sistlidna sommarkonferens hade ju också denna tonvikt, nämligen att påminna om Jesu tillkommelse.

-Detta skär igenom hela tiden. Det är just detta som skiljer Maranata från

alla andra. Vi går ju inte på så mycket andra möten. I Norge har man kristna TV-sändningar, som vi brukar lyssna på. En del är bra, annat mindre bra. Men man får inte höra mycket om Jesu tillkommelse i någon av dem.

Det är egentligen märkligt, med tanke på att vi nu lever alldeles i slutet av 1900-talet. Det bryter snart in ett nytt årtusende. Med allt vad som sker omkring oss, är det ständiga påminnelser om att tiden måste vara mycket kort.

-Allt tyder på detta. Jordbävningar och farsoter - ständigt stora olyckor. Allt tyder på tidens slut. Mycket avfall och den nya förkunnelsen är farlig.

Vad tror ni det kan bero på att en så angelägen sak som Jesu tillkommelse inte lyfts fram?

-Det måste bero på att människor inte är vakna. De förstår inte dess verklighet, de tror att tiden ska fortsätta som den gjort hittills.

-Som Arne Imsen nämnde i sina bibelstudier, många kan vänta på Jesus. Man tror att Jesus ska komma på Oljeberget, och att en fredstid ska bryta in men man talar inte om brudens bortryckande

Det är så mycket underligt som förkunnas. Men om man läser Bibeln förstår man ju vad som är sant och fel! Om inte människor läser Bibeln, kan de komma mycket snett.

Arnes förkunnelse i sig är speciell. Jag har ju känt honom i många år. Han har eld i förkunnelsen. Man måste bli gripen, om man inte stänger sig helt. Budskapet om Jesu tillkommelse och hur tiden lider har varit det genomgående temat. Och det är mycket aktuellt. Hoppas bara att vi kan bevara det vi fått höra och synliggöra det. Det väsentliga är att det får ge resultat i våra liv

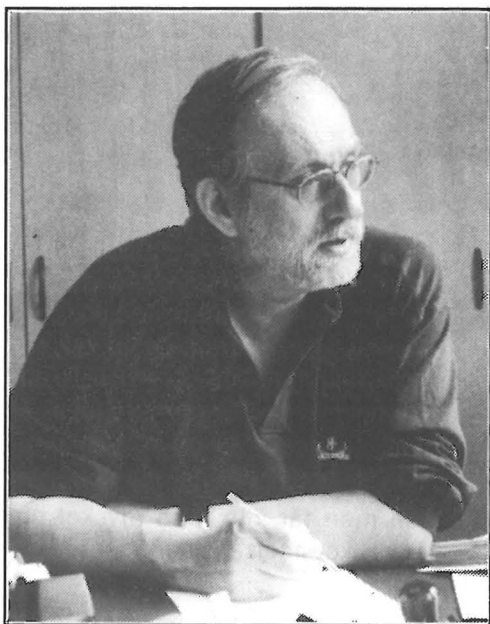

Foto: Silja Fridolfsson

Varför gick ni ut?

JAN EGIL HAFSAHL UNDERVISAR

Denna fråga ställde Jesus en gång till judarna som upplevt väckelsen då Johannes Döparen predikade.

Frågan är fortfarande om väckelsens eld brinner, eller om du som en gång tändes av hänförelse för Guds verk har stagnerat, förlorat inspirationen och visionen.

Under året som ligger bakom har två speciella bibelsammanhang talat till mig. Gud gav mig en fråga som jag vill sätta in i sitt sammanhang.

Det var Jesus som ställde frågan. Han hade framför sig en hel mängd människor, som hade en helt speciell historia. De hade varit med om väckelse som gått på djupet. De hade dragit ut ifrån Jerusalem, ut i Juda öken för att möta en märklig människa vid Jordan som talade om nödvändigheten av bättring. Det var Johannes Döparen.

Han lade inte fingrarna mellan när han predikade för människoskarn som kom dit. Han sade: Yxan är redan satt till roten... Han gjorde verkligen sitt budskap aktuellt. Yxan var satt till roten; dvs, domen var nära förestående, och det gällde att göra bättring och omvända sig. Människorna drogs till Johannes för att döpas av honom.

Det var människor som en gång hade varit med om genuin väckelse i sitt liv. Från ett initialske de när väckelsen satte människor i brand fram till det tillfälle då Jesus ställde denna fråga, hade det gått några år:

-När dessa sedan gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johannes: "Varför var det I gingen ut i öknen?"

Denna fråga var så aktuell att han tre gånger efter varandra ställde den: Varför gingen I ut i öknen? Människorna hade alltså varit med om en genuin väckelse och nu hade det gått några år från initialskedet. Det var kanske dags att åter ställa frågan: Varför var det ni gick ut den där första gången?

Helt uppenbart hade det hänt mycket under de här åren och kanske hade perspektivet blivit förskjutet så att man inte längre hade fokus på de centrala händelserna. Jesus ställde åter frågan: Varför var det ni gick dit ut?

Den här frågan har kommit till mig personligen. Jag måste fråga mig: Varför var det du bröt upp den där gången; bildligt talat lämnade båt och nät och gick ut? Risker att det under åren som gått blivit en perspektivförskjutning är helt uppenbar. Kanske jag åter måste fokusera på det som egentligen är mest väsentligt: Varför var det jag gick ut? Det kan behövas perspektivkorrigering.

Vi ska belysa frågan utifrån en annan tid och en annan händelse:

-Så förhindrades nu arbetet på Guds hus i Jerusalem. Och det blev förhindrat ända till den persiske konungen Darejaves' andra regeringsår. (Esra 4:24)

Den svenska texten är egentligen alldeles för mild. I norska bibeln står

-Då stanset arbetet på Guds hus...

Det handlar om stagnation, någonting som stannade upp. Man måste ställa frågan: När och hur? Vad är det som gör att vid någon tidpunkt så stannar det upp.

Tidigare i kapitlet finner vi ett helt annat folk. Det är människor med sådan entusiasm, övertygelse och inspiration, så att det verkar som om ingenting kan få dem att stanna upp. De är redo till vilka uppoffringar som helst. De hade en gemensam vision om att fara till Jerusalem för att bygga upp

-Varför var det jag gick ut? Det kan behövas perspektivkorrigering.

Herrens tempel. Ingenting kunde hejda dem. Det spelade ingen roll vad man mötte; vad folk sade eller tänkte - de utgjorde en homogen grupp som drog iväg med en gemensam vision.

Men här beskrivs hur arbetet på Guds hus i Jerusalem förhindrades. Det hade gått ungefär tjugo år sedan de drog ut från Babylon. Man måste fråga vad som hänt under de här tjugo åren, från tiden då de entusiastiskt drog iväg, till dess att arbetet upphörde.

de och stagnationen var ett faktum.

Det är denna fråga som berört mig. Stagnationen efter en entusiastisk väckelseperiod. Man undrar: Herre, varför och hur? Varför gingen i ut? Vad var skälet första gången, när vi lämnade allt för att följa? Inga hinder var för stora och inga offer för svåra, utan vi gick därför att Herren hade rört vid vår ande. Och jag måste ställa frågan: Vad hade hänt under de här åren fram till det att det heter: "då förhindrades arbetet på Guds hus"?

Jag har personligen mött problemet. Kanske du upplever något av detsamma, och måste fråga: Herre, hur kommer vi ut och vidare på trons väg?

Under den första väckelsetiden fortsatte entusiasmen, man var fortfarande brinnande, levande, engagerad och entusiastisk. Så hände något på någon plats under vägen. Så var allt slut och man måste ställa frågan: Vad har hänt?

I Esters och Nehemjas bok kan vi läsa något om de yttre omständigheterna. Det fanns människor som började tala illa om det pionjärarbete som pågick. Exempelvis alla som inte var värda besväret att föra bort, de som stannade kvar. De fanns ju fortfarande där, och började nu tala illa om dessa pionjärer och deras arbete.

Så hade det väl varit också förut, det var väl inget nytt. Men då väckelsens eld brann i bröstet, då brydde man sig ingenting om det. Folk får säga och tycka vad de vill, vi går i alla fall. Men när temperaturen svalnade några grader, då blev det plötsligt intressant att lyssna på vad de andra egentligen tyckte om oss och vårt arbete. Så hörde man att det fanns dem som talade illa om Guds folk.

Regeringar började göra i ordning skrivelser och lagar som skulle förbjuda dem att agera. Det var inte heller något nytt, men om väckelsens eld riktigt brann i bröstet, då brydde man sig inte om det heller, det hade ingen betydelse. Vi har fått en order, ett direktiv; vi har en vision och den himmelska synen gör att vi övervinner vad som helst.

Men när väckelsens eld börjar svalna, då blir alla inre och omkringliggande kommentarer och åtgärder intressanta. Man börjar fråga vad folk tycker och vad de som styr och ställer omkring oss menar.

Vad hade hänt i deras inre liv, då de yttre omständigheterna plötsligt fick sådant intresse? Vad hade hänt i församlingslivet, i deras inre värld? Svaret på detta får man inte i de historiska böckerna. Då måste man gå till profeterna. Vilka var det som talade till folket under denna tid? Om väckelsen började i hjärtedjupet, då var det också där något hade förändrats. Om Gud en gång fått röra vid deras ande så att de drog ut, så måste också avfallet ha börjat i hjärtat.

"Då avstannade arbetet på Herrens hus..." Vi måste söka orsaken. I profeten Malakis bok läser vi något om vad som hade hänt med folket. I en kort liten bok använder han ett helt kapitel för att tala om äktenskap.

Malaki beskriver hur Israels barn började söka makar bland de omkringliggande folken som hade annan bakgrund och andra gudar. Eller, för att uttrycka det som Jakob: "Veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap?"

-Vi har en vision och den himmelska synen gör att vi övervinner vad som helst.

Det är egentligen detta Malaki talar om. När väckelsen började svalna kom andra intressen. Ett av dem var blandäktenskap med de omkringliggande folken, vilket fick katastrofala följder i församlingen.

Vi går tillbaka till Esra bok.

-Så förhindrades nu arbetet på Guds hus i Jerusalem. Och det blev förhindrat ända till den persiske konungen Darejaves' andra regeringsår.

Vad var det som gjorde att arbetet åter upptogs under andra året av konung Darejaves' regering?

Profeterna Haggai och Sakarja profeterade för judarna i Juda och i Jerusalem i Israels Guds namn. Vad hade de för budskap till detta folk som stagnerat, så att de åter kunde börja röra sig i rätt riktning? Vi läser i Haggai hur profeten började sin undervisning:

-I konung Darejaves andra regeringsår, i sjätte månaden, på första dagen i månaden, kom Herrens ord genom profeten Haggai till Serubbabel, Sealtiels son, Juda ståthållare, och till översteprästen Josua, Josadaks son.

Det måste väl vara intressant att veta vad himlen har att säga i en sådan situation. Tjugo år tidigare hade man lyssnat till himlens röst, då Gud sade: Drag ut! Man drog ut entusiastiska, fyllda av visioner. Efter tjugo år talade nu Herren genom Haggai:

-Så säger Herren Sebaot: Detta folk säger: "Ännu är icke tiden kommen att gå till verket, tiden att Herrens hus bygges upp." Men Herrens ord kom genom profeten Haggai; han sade:

-Är då tiden kommen för eder att själva bo i panelade hus, medan detta hus ligger öde?

-Därför säger nu Herren Sebaot så: Given akt på huru det går eder. I sän mycket, men inbärgen litet; I äten, men fån icke nog för att bli va mätta; I dricken, men fån icke nog för att bli va glada; I tagen på eder kläder, men haven icke nog för att bli va varma. Och den som får någon inkomst, han får den allenast för att lägga den i en söndrig pung. Ja, så säger Herren Sebaot: Given akt på huru det går eder. (Hagg. 1:2-7)

Så beskrivs folkets inre värld.

Någonting hade hänt under årens lopp. Det hade skett en perspektivförskjutning. Om man frågat dem femton år tidigare: Vad är det viktigaste i ditt liv? Då hade svaret utan tvekan varit: Det är att få vara med i Guds verk och satsa tid och krafter för att bygga upp Herrens tempel.

Men nu var det andra tongångar. Man undrade vad folk i omgivningen pratade om. Det var inte längre så viktigt att bygga, man ville göra något för sig själv och sina barn.

Vi har kämpat och legat i så många år, nu får vi tänka litet på oss själva också. "Detta folk säger..." Helt uppenbart var tonen syskonen emellan litet annorlunda nu. Man talade inte om hur stora ting Herren gjort då de fick vända om till Jerusalem. Man sa till varandra: Kom, låt oss bygga för egen räkning! Satsa litet på egen framtid! Och så avstannade Herrens verk.

Problemet är en hjärtefråga, en andlig fråga. De, vilkas ande Gud rört, hade återvänt för att bygga upp Jerusalems tempel. Och nu talade man om att bygga för egen del. Vad hade hänt?

Många svarta punkter...

STINA FRIDOLFSSON

Vår käre församlingsföreståndare var i sin ungdom evangelist i Norrtälje. Han åkte runt på olika platser, mycket ute i skärgården och på öarna, och ordnade möten i de små kapellen som stod här och där. De senaste åren har han då och då hyrt en stuga ute på Vätö, för att ha både till rekreation och, som han själv uttrycker det, "skrivarverkstad".

Därute upptäckte vi ganska snart ett övergivet missionshus. Det verkade som om man inte haft möte där på länge, tomten var helt igenväxt. Och någon upptäckte också en annons i tidningen Dagen om att det var till salu.

När vi ville besöka något möte i Norrtälje med omnejd, och tittade efter i lokalpressens mötesannonser och predikoturer, upptäckte vi att möten var något sällsynt. Söndag förmiddag var standard. De största församlingarna kan ha någon ungdomssamling, ett bönemöte eller samling för daglediga, som det heter.

Efterhand började vi forska litet i Roslagen. Denna gudabenådade bygd, där Vaxholms-Calle och andra kolportörer och lekmanapredikanter outröttligt verkade för att vinna människor för Gud. Albert Engströms museum finns i Grisslehamn. Men också kulturen som turistnäringen försökt piffa upp omkring bygdens mest kände personlighet och konstnär, har schanserat. När vi kom dit, var fiket stängt, trots att det enligt skylten skulle vara öppet. Men det regnade ju.

På en anslagstavla informerades om

ridskola och en naturläkares mottagning. Och en danstillställning som gått av stapeln en månad tidigare. Nej, Roslagen verkade avslagen. Och inte bara kapellen har avfolkats.

Den himmelska ladan

Plötsligt dök en bok upp i receptionen på Maranataförsamlingens missionscenter. Hasse hade nattjouren, och satt och bläddrade i den. "Himmelska lador och jordiska tempel", hette den. 142 missionshus som tillhör församlingar anslutna till Svenska Missionsförbundet, i skärgårdskommunerna från Södertörn till övre Roslagen presenterades. Och på baksidan förklaras varför man gjort denna inventering:

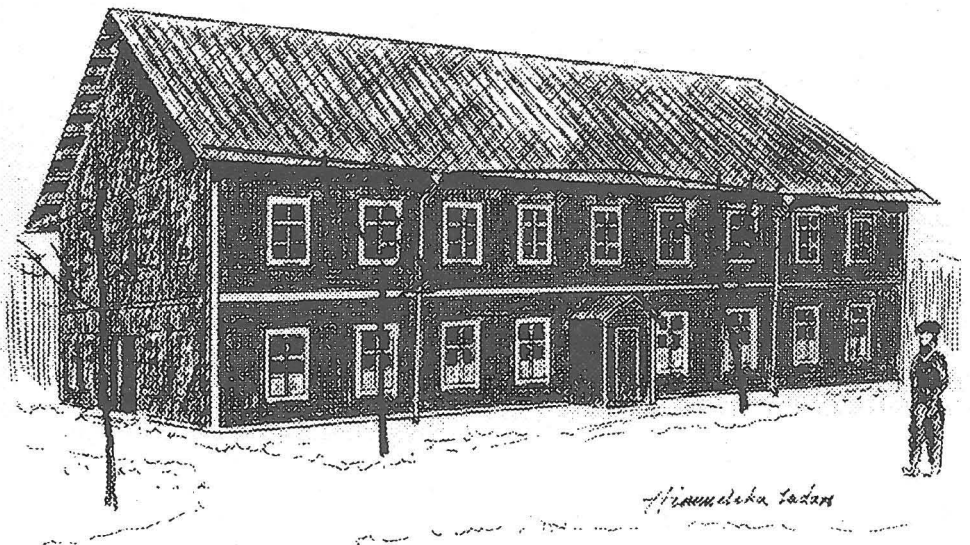
"Tiderna förändras. Nu råder en annan samhällsstruktur. Även missionen förändras, centraliseras, expanderar eller stagnerar. Denna inventering är viktig för den som vill lära känna ett litet avsnitt av frikyrkorörelsens historia och samla sådan kunskap som kan ge underlag för rätta ställningstaganden inför missionshusens bevarandefrågor."

Titeln på boken härrör från stora missionshuset i Norrtälje, som byggdes 1884. Det var en stor träbyggnad i två plan, som allmänt kallades "Himmelska ladan". Man kan förmoda att det var både smädenamn och ärenamn för dem som hade sin andliga hemvist där. Kvarteret fick dessutom namnet "Svärsmaren".

Deprimerande statistik

Boken har foton och teckningar av många bönhus, och även små levnadsbeskrivningar av de främsta predikanterna och kolportörerna. Längst bak finns en karta över de uppländska skärgårdskommunerna. Där har missionshusen prickats in. Några med en cirkel, de flesta med en svart punkt. De svarta punkterna är nedlagda bönhus. Vår föreståndare berättade med vemod vid ett möte om denna utveckling från sjudande väckelse och många samlingar och möten, till nedlagt bönhus. När vi därefter var samlade till bönemöten, hörde jag Ester bedja:

-Käre Jesus, jag beder för alla de här svarta punkterna på kartan, där man slutat samlas, där människorna inte söker dig ...

"Den himmelska ladan". Illustration ur boken Himmelska lador och jordiska tempel.

MÅNGA SVARTA...

Forts fr föreg sida

är sedan belönad med Hasselbladpriset för sina foton. I ortstidningen läser jag om hur han vid presskonferensen berättat han att han fick idén till boken då han 1992 fått i uppdrag att illustrera uppslagsordet "bönhus" till första bandet av Norrländsk uppslagsbok. Han åkte då ner till Nyåker och fann det lokala bönhuset i dåligt skick..

-Jag är dokumentarbetare som arbetar med miljöer som försvinner in i historien, berättade Sune Jonsson, som själv är västerbottnings:

-Boken är en kärleksgärning. När jag lämnar den ifrån mig, känner jag mig annorlunda inombords. Dokumentärt är detta en av mina viktigaste böcker. Om 25 år vet ingen vad ett bönhus är, förklarar en röd etnolog, som själv inte bekänner sig som troende.

Fotona av många åldrade och mer eller mindre välvårdade bönhus ledsagas av intervjuer av människor som åldrats tillsammans med bönhusen.

De sörjer över att den andliga hunger som drev skogshuggare och bönder att, trots långa, tunga arbetsdagar, färdas milstals på spark, cykel eller till fots för att få höra Guds Ord, har tonat bort eller kanaliserats in i aktiviteter, som förr var främmande för Guds folk. När man skrev stadgar för bönhusen, så inpräntades t ex att filmvisning inte fick förekomma i bönhuset. Ofta förbjöds också nykterhetsföreningar och andra organisationer ha sammankomster där. Bönhuset var avskilt för Guds Ords förkunnelse.

ARNE IMSEN *analyserar, och informerar:*

Det blev stora förändringar - kulturellt, politiskt och socialt...

Arne Imsen, som var evangelist i Norrtälje i sin ungdom, har noterat utvecklingen från livaktig verksamhet till ödslighet och förfall. MR ställde några frågor, och fick många tankeväckande svar, som stämmer till självvrannsakan - och kamplust.

Vad tror du är orsaken till att alla dessa bönhus är på väg ut ur tiden?

-Jag tror att en av de stora svårigheterna för folkrörelserna över huvud taget, och kanske i första hand de väckelsekristna rörelsernas, var att idealismen gick förlorad. Man blev alltmer inriktad på att bygga upp ett välfärdssamhälle. Helt klart finns ting som har sin naturliga och logiska förklaring. Avfolkningen med allt vad det innebar när ungdomarna lämnade sina hem, församlingarna och byarna tömdes på folk. Helt uppenbart har detta haft sina konsekvenser, men personligen tror jag att grundorsaken måste sökas i det faktum att elden gick förlorad.

Berodde det på att man prioriterade om?

-Det som är typiskt för den verksamhet man ser runt om i bygderna idag är att den är präglad av en ambition att försöka upprätthålla verksamheten.

Har man ingen högre ambitionsnivå än att upprätthålla en verksamhet, har man förlorat sin offensiva natur och blivit oförmögen att inta nya områden.

Den uppehållande verksamheten gick i stort sett ut på att bevara lokaler och kyrkor man byggt. De hade naturligtvis fått sin plats i samhället, och så länge man orkade bevara lokalerna så satsade man på det, men så gick det dithän att man inte längre fann det meningsfullt att satsa sin kapacitet på att bevara lokaler eller försöka underhålla traditioner som man fann mer eller mindre livlösa.

Var det en prestige att lokalen inte fick stå tom?

-Det är klart att detta hade med församlingens image att göra. De hade blivit kända för det arbete de uträttade. Församlingarna hade nit för evangelisation och mission. När man tänker på vilken missionsbudget dessa enkla små församlingar hade, så måste man medge att det var oerhört imponerande.

Det verkade som om subventions-systemet kvävde det andliga livet. Man fick kronor och ören av stat och kommun, men man fick betala denna förmån på ett fruktansvärt sätt, för det innebar i realiteten att man förlorade själva livet.

Var det inte så att redan innan församlingarna började söka och få subventioner fanns den där tendensen - tynande?

-Helt uppenbart skulle ingen församling över huvud taget ha ansökt om eller bejakat subventionserbjudanden från samhället om man ägt den eld som skapat deras historia. Aldrig! Det

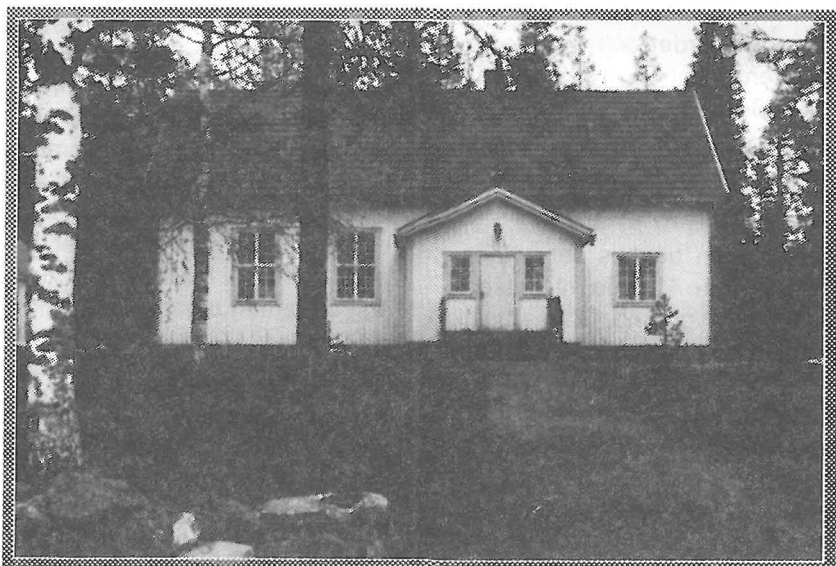

Foto: Sune Jonsson (Ur "Huset vid himlastigen")

Bönhuset i Gullsjö har i snart sex decennier varit samlingsplats för bygdens läsare. Men även här märker man avfolkningens och sekulariseringens problem.

Foto: Stina Fridolfsson

-Vi måste omvända oss till Gud, bli sanningsenliga och förkunna på ett ursprungligt sätt om lärjungaskapet, säger Arne Imsen.

hade varit helt otänkbart. Men just det faktum att man var redo förhandla sig till dessa samhälleliga favörer var ju i sig en markör om en stor förändring. Inte bara i synsätt, men också i attityderna.

Du säger synsätt och attityder. Förklara!

-Helt uppenbart var det för väckelsekristet folk väldigt viktigt att man inte stödde sig mot "Egyptens bräckliga rörstav". Att man inte förlitade sig på någon hjälp som detta världsrike kunde erbjuda trons folk. Men när man började luta sig mot samhälleliga hjälporgan för att klara av verksamheten, då hade man i princip övergivit den friska, djärva tron på Gud.

Det ledde fram till successiv förändring i själva Guds bilden och Kristus bilden. Världsbilden förändrades radikalt, och så småningom tonade de eviga tingen, som vittnade om ett mycket djupt gudsberoende bort. Så försökte man överföra sitt intresse och sin kapacitet till att förbättra samhället och skapa dragligare existensvillkor för människorna.

Det innebar också att gudstjänstlivet och samhällsengagemanget förändrades. Då blev det stora förändringar kulturellt, politiskt och socialt. Det är som vore det en grundlag: att om man bejakat och försöker utnyttja samhällets subventioner för att befrämja Guds rike och gör detta till sin teologi, då har man dukat under.

Vi har nu en hel del gamla missions-

hus och kapell runt om i bygderna som avfolkats allt mer. En hel del kan få sin förklaring i det du nämnt här. Men det är ju inte hela sanningen?

-Egentligen, som situationen är, står de här lokalerna, bönhusen, idag som avskräckande exempel. De är monument över det stora avfallet, och markerar en fruktansvärd, ohygglig frontförändring.

Det finns enormt många underbara och förunderliga händelser och upplevelser förknippade med dessa platser. Då man möter dessa bönhus tänker man på gestalter som haft enorm betydelse som förkunnare eller väg-

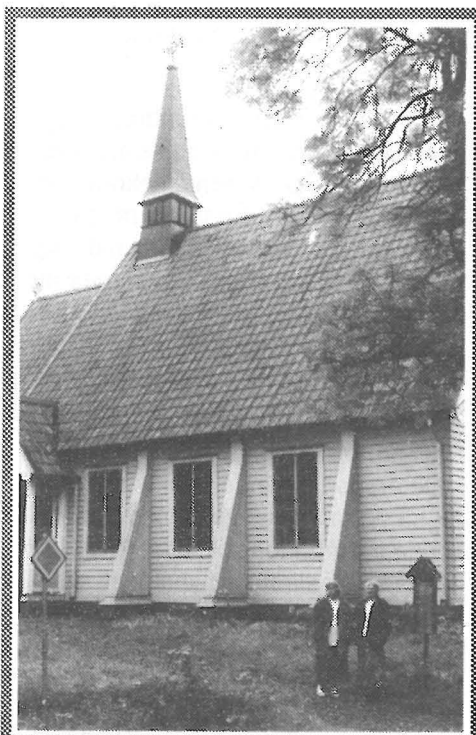

Foto: Mikael Eliasson

Ett skamfilat bönhus med tom anslagstavla. Här i Grisslehamn, norra Roslagen.

ledare. Men om man ska se detta i ett offensivt perspektiv, så kan man fråga sig om inte det bästa som kunde ske vore om allt revs ned.

Du talar om "uppehållande verksamhet" med en negativ laddning. Är inte uppehållande verksamhet något bra?

-Det är klart att man kan inte förkasta allt, men det är inte en sådan ambitionsnivå man förväntar sig av väckelsekristna, som hela tiden haft en kolossal vilja att erövra, rycka fram, utvecklas. De har haft kvalitetsmedvetenhet och ställde stora krav på att Guds Ord alltid skulle predikas.

Förkunnelsen har påverkat generationer av människor och hållit ihop väckelsefolket, alltså Guds Ord som förkunnas och praktiseras. Nu upptäcker man till sin stora förvåning att detta gått förlorat med generationen av förkunnare och så har vi fått terapeutisk, psykologiserande verksamhet som hör hemma inom filosofins och psykologins område mer än i Guds eget Ord. Det är klart att en väckelsekristen församling inte kan överleva i en sådan miljö.

Nu har vi ju konstaterat alla dessa svarta punkter på kartan, som egentligen är väldigt deprimerande. Vad kan vi göra idag?

-Jag tror faktiskt att vi kan göra väldigt mycket. Vad vi framförallt måste lära oss är att sluta vänta på oraklet som ska komma från öst eller väst. Och upphöra att söka alla dessa karismatiska upplevelser som något väsentligare än själva livet. Vi måste omvända oss till Gud och bli sanningsenliga. Vi måste förkunna på ett ursprungligt sätt om lärjungaskapet. Kommer vi in i den rätta efterföljelsen blir det snart den förtätade stämning och atmosfär som alltid präglar det folk som tar Guds Ord på allvar.

Vad kan efterföljelsen innebära idag?

-Efterföljelsen innebär att ompröva hela livet i relation till samhälleliga institutioner och till våra tillgångar och alla dessa dubbla lojaliteter som ständigt försätter oss i nya konflikter. Vi tvingas kompromissa om vi ska bibehålla de goda förbindelserna som vi menar att vi måste ha för att överleva. Det gäller syskon, föräldrar, arbetsgivare, osv.

Forts sid 29

Det folk som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus: Ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart.

Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor; inför dig skola de glädja sig, såsom när man glädes under skördetiden, såsom man fröjdar sig när man utskiftar byte.

Ty du skall bryta sönder deras bördors ok och deras skuldrors gissel och deras plågares stav likasom i Midjans tid. Och skon som krigaren bar i stridslarmet, och manteln som söldes i blod, allt sådant skall brännas upp och förtöras av eld.

Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara:

UNDERBAR I RÅD, VÄLDIG GUD, EVIG FADER, FRIDSFURSTE.

Så skall herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron och över hans rike; så skall det befästas och stödjäs med rätt och rättfärdighet från nu och till evig tid. Herren Sebaots nitälskan skall göra detta."

Jes. 9:2-7

***Vi som skriver,
redigerar, trycker och
distribuerar
MidnattsRopet
önskar alla medarbetare och läsare en av
Gud rikt välsignad
julhelg och ett gott
nytt väckelseår 1999!***

Natt skall icke förbliva...

ARNE IMSEN

Mörker, dödsskugga, bördor, ok, skuldrors gissel, plågares stav, krigarens sko, stridslarm, mantel som söldes i blod...

Profeten blickar in i samtid och framtid och ser från sin utkikspost mänskligheten bölja fram, generation efter generation mot en allt plågsammare förtvivlan och hopplöshet. Ingen gigant i dess eget släkte rår på de avgrundskrafter som i årtusenden terroriserat mänskligheten, förnedrat människan till slav och förvandlat hennes boplat, jorden, till ett koncentrationsläger och en helvetets förgård.

Men profeten skådar också en ljustråle, som bryter igenom nattmörkret, tränger undan demonin och bannar väg för frälsning. Det ondas satts inspirerade jättearméer skall tvingas till reträtt och nödgas släppa sitt järngrepp över sitt ångestfyllda byte, besegrad av "ett barn som varder oss fött, en son som bliver oss given."

I Betlehem några århundraden senare föds Förlossaren. Hans ankomst aviserades av profeterna, bekräftades av änglarna och manifesterades av den lågande stjärnan, som plötsligt tändes på fästet. Han bebådades av den helige Ande, föddes av den rena jungfrun och välkomnades som Frälsare och Konung av ett fåtal fattiga judiska herdar från Betlehem och några hedniska vise män från fjärran land.

De drogs till händelsernas centrum av säregna upplevelser och himelsända informationer. De hade verkligen fått sensationella nyheter att meddela ett messiasförväntande folk och drevs till Betlehem för att fråga, se, vittna och tillbedja.

"Var är den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna och hava kommit för att giva honom vår

hyllning..." Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren..."

Ljus, framgång, glädje, fröjd, seger, stort herradöme, frid utan ände, rätt och rättfärdighet...

Jesu Kristi födelse är verkligen historiens vändpunkt. I Betlehem uppenbarar Gud sig. Han träder in i släktet genom sin enfödde son nästan helt anonymt vid en tidpunkt och på en plats vare sig hög eller låg, from eller ogudaktig, anade att händelser av världs- och evighetsformat skulle tima.

Men där och då – under den första mantalsskrivningen – föddes den man, som senare, då händelsen i det kaotiska Betlehem fallit i glömska, proklamerade att han ägde all makt i himmel och på jord.

Det fanns inget rum för dem i härberget. Hemlös redan vid sitt inträde i världen. Redan över stallet anar vi konturerna av korset, det kors, dit Sonen förpassades av ett förhärdat släkte, men som Gud gjorde till den hävstångsarm som lyfter människor upp ur förnedring, skam, utblottelse och evig död. Korset förenar eller åtskiljer, försonar eller förhärdar, för in i gemenskap med Gud, eller för bort från honom.

Ibland förrirrar vi oss in i traditionernas labyrinter och hittar inte ut. Julen blir en utdragen hednisk mässa, kristnad med religiösa symboler och ceremonier. Så bör det sannerligen inte vara, ty Jesus är det sanna ljuset, och han förmedlar den förblivande glädjen till människorna. Han är given åt oss.

Låt oss ta emot honom och sprida hans ljus in i en mörk och dyster värld!

"Gud vare tack för hans ousägligt rika gåva!"

(Ur Midnattsropet, julen 1969)

Livsavgörande frågor

På annan plats i detta nummer beskrivs hur glöden falnat hos väckelsefolket, vilket manifesterats i många ödelagda bönhus. I en analys över situationen, pekar Arne Imsen på subventionsberoendet som haft mycket destruktiv verkan på idealismen hos människorna. För några månader sedan berättade fd LO-sekreteraren, kommunikationsministern och landshövdingen **BENGT NORLING** i en bok om de funderingar en gammal statsminister brottades med, då han såg utvecklingen bland folkrörelserna.

BENGT NORLING

Några år efter det att Tage Erlander avgått och vi bodde i Värmland besökte han oss tillsammans med sin Aina. Vi fick glädjen att se dem många gånger vid deras besök i Tages hembygd, Fryksdalen. Vid ett av dessa tillfällen kom Tage in på glädjebänken och besvikelser under de gångna regeringsåren.

Naturligtvis tyckte han att välfärden utvecklats positivt. Men, något överraskande, påminde han också om saker och ting som han kände stor besvikelse över. Dit hörde den moraliska skrupelfriheten, det ökande våldet, narkotikan och stölderna. Han ansåg att den ökade omfattningen av detta gjorde varje annat samhällsproblem litet.

Han kände en mycket stor besvikelse över socialdemokratin, som under sitt långa maktinnehav givit så mycket gott åt människorna, inte lyckats bättre med moralfrågorna och frågorna om lag och ordning. Kort sagt det som handlade om människans livsstil.

Tage Erlander i en av de typiska demonstrationer som anordnades i folkrörelse-Sverige. Här tillsammans med Hjalmar Mehr.

-Om det är något som kommer att följa mig så länge jag lever, så är det tanken på våra misslyckanden med dessa för en nation och för ett folk så livsavgörande frågor.

Han talade länge och engagerat, ibland med bruten röst. Han såg upprepade gånger på mig och frågade om jag tyckte att han svartmålad dagens samhälle.

Jag kunde inte göra någon annan be-

dömning än den han gjorde. Hur skulle jag förresten kunna göra det? Han hade ju rätt.

Innan vi talat klart tillade Tage med ett stänk av bitterhet:

-Vet du, ibland när tankar av det här slaget kommer över mig, tänker jag tillbaka på svensk samhällshistoria från andra hälften av 1800-talet. Förhållandena då och nu borde inte jämföras. För det går inte. Men på ett område tål perioderna en jämförelse. Och det gäller moralfrågorna.

På 1800-talet var vårt folk fattigt, många gånger på gränsen till hungersnöd. Det var inte så märkligt att många förföll till superi och moraliskt förfall. Då ställde sig nykterhetsrörelsen och frikyrkorörelsen i spetsen för ett uppbyggnadsarbete. Jag funderar ibland över om vi inte också i vår tid skulle behöva någon form av andlig väckelse.

Han satt tyst en stund. Så tillade han:

-Men det kanske skulle verka märkligt och tyda på ålderskrämpor i mitt huvud om jag, efter det liv jag levtt, skulle gå ut och förorda andlig väckelse som botemedel mot dagens samhällsproblem.

Så kom hans vänliga leende tillbaka och han avslutade:

-Nu slutar vi att anropa högre makter för den här gången. Nu talar vi om något annat.

Ur "Skotten i Stockholm och Santiago" av Bengt Norling (Högmans, 1998). Publicerat med författarens tillstånd.

Kassettinspelningar bibelskolan '98

Varje kassett 10 kr plus porto. Hör av dig, så sänder vi förteckning på alla kassetter!

Lö 981003

□ 19.00 Församlingen nu och framdeles. Arne Imsen

Sö 981004

□ 11.00 Vinna Kristus. Gunnar och Tage Nilsson

□ 18.00 Väckelsemöte. A Imsen m fl.

Må 981005

□ 18.00 Skolsituationen. A Imsen, m fl (Radio Maranata direkt)

Ti 981006

□ 12.00 Församling eller förening I. Arne Imsen

□ 15.00 Församling eller förening. II. Arne Imsen

□ 19.00 Guds rike först. F Jacobson

On 981007

□ 12.00 Kallade och utvalda. Tage Johansson.

□ 15.00 Jesu liknelser, Matt 13. Sven Shimon.

□ 19.00 Katastrofen i Dominikanska Republiken (Radio Maranata direkt)

To 981008

□ 12.00 Andens gåvor I. Tage Nilsson

□ 15.00 Andens gåvor II. T Nilsson

□ 19.00 Samla inte skatter på jorden! Arne Imsen.

Fre 981009

□ 12.00 Andens gåvor III. T Nilsson

□ 15.00 Andens gåvor IV. T Nilsson

□ 19.00 Gudaktighetens och laglöshetens hemlighet. Sven Shimon

Må 981012

□ 18.00 "Ecce Homo". Arne Imsen, m fl. (Radio Maranata direkt)

Ti 981013

□ 12.00 Abrahams vandring. Arne Imsen.

□ 15.00 Människosonens dagar. Arne Imsen.

□ 19.00 Abrahams frigörelseprocess. Arne Imsen.

On 981014

□ 12.00 Beroende av Gud. Folke Jacobson.

□ 15.00 Abraham och Lot. A Imsen

□ 19.00 Abraham - Lot - Tera. Världen - jorden - Guds rike. Arne Imsen.

To 981015

□ 12.00 Anden till tjänst T Johansson

□ 15.00 Befäst i Ordet. T Johansson

□ 19.00 Kristusförverkligande - ej feminism! Arne Imsen.

Fre 981016

□ 12.00 Vad är väckelse? F Jacobson

□ 15.00 Fly från Sodom! Arne Imsen

Lö 981017

□ 19.00 Väckelsemöte. Predikan av Folke Jacobson.

Sö 981018

□ 11.00 Guds möjligheter. T Nilsson.

□ 18.00 Väckelsemöte. "Herrens dag". Gunnar och Tage Nilsson.

Beställ adr: Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel 08-98 56 83 Fax 08-98 21 39

Vi rådfrågar Illustrerat bibellexikon. Dess redaktörer: *Thoralf Gilbrant, Hugo Odeberg, Bertil E Gärtner, Thorsten Kjäll, Stig Wikström, Erling Utne, Arthur Berg, Jörgen Glenthøj, Aapeli Saarisalo, Toivo Koilo, Valter Luoto och Matti Liljeqvist, Herman ter Welle, Ralph W Harris och Stanley Horton* svarar för

kompetens och kvalitet. Det är förstas vågat att anslå mittuppslaget av MR till vad ett bibellexikon säger om ordet Parusia. Men vi gör det frimodigt, för kunskapen om detta viktiga ämne är i utdöende. Det som tryckts, är bara hälften av vad som skrivits under detta uppslagsord!

Παρουσία (par-ousía)

Närvaro, ankomst, tillkommelse, komma för att närvara.

Kristi tillkommelse

Kristi återkomst och de händelser som hänger samman med den, omtalas sammanlagt 319 gånger i Nya Testamentet, dvs. i medeltal en gång på 25 verser. En rad olika ord och uttryck används för framställningen av denna sak.

Parousía används i andra sammanhang för att beteckna ankomst, 2 Kor. 7:6 f., personlig närvaro eller det att personligen infinna sig, 1 Kor. 16:17; 2 Kor. 10:10; Fil. 2:12, och om furstars eller andra framstående personers officiella besök. Det brukas också när det talas om Antikrists framträdande, 2. Tess. 2:9, och om Guds dags tillkommelse, 2 Pet. 3:12. Men först och främst används det i samband med förkunnelsen av Jesu tillkommelse, hans ankomst till frälsning och dom, t.ex. i Matt. 24:3, 27, 39; 1 Kor. 15:23; 1 Tess. 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tess. 2:1, 8; 2 Pet. 1:16; 3:4, 12; Jak. 5:7 f; 1 Joh. 2:28. Däremot förekommer det ingenstades i N.T. med syftning på Jesu första ankomst, utom möjligen i 2 Pet. 1:16.

Epipháneia och verbet *epiphainein* betecknar det att bli synlig, visa sig, framträda, uppenbara sig, jfr verbet *phaneróōn*, göra synlig eller uppenbar. *Epipháneia* är teknisk term för den fördolda gudomens framträdande, antingen personligen eller genom makttecken. Begreppen brukas i samband med Herrens synliga framträdande – ofta tillsammans med härlighets-, (doxa-)begrepp – till frälsning, Kol. 3:4; 2 Tim. 4:8; Tit. 2:13; 1 Pet. 5:4; 1 Joh. 2:28; 3:2; och till dom, 2 Tess. 2:8; 1 Tim. 6:14; 2 Tim. 4:1.

Apokálypsis, egentligen: avtäckande, avslöjande, uppenbarelse, samt verbet *apokályptein*, avslöja, uppenbara, uttrycker Herrens framträdande ingom universums synliga sfär i motsats till hans nuvarande vistelse i det osynliga, Luk. 17:30; 1 Kor. 1:7; 2 Tess. 1:7; 1 Pet. 1:7, 13; 4:13.

Dessa tre termer karakteriserar Jesu Kristi tillkommelse från tre olika synpunkter, men de synes icke antyda någon tidsmässig skillnad eller olika faser av denna händelse. En ingående undersökning av den-

na sak visar t.ex. att ordet *parousía* icke kan begränsas till att uteslutande beteckna Jesu ankomst till sin församling eller *epipháneia* till att beteckna en nedstigning efter vedermödans tid, speciellt för Israel.

Herrens tillkommelse och de händelser som knyter sig till den, betyder fullkomningen av Guds återlösningsverk som syftar till skapelseverkets återupprättelse och fulla utveckling, Apg. 3:20 ff. I och med Jesu Kristi uppenbarelse får detta sin fullbordan sådant det var planlagt från begynnelsen, Upp 21:1-7, jfr 2 Pet. 3:11-13.

Kristi återkomst har stort utrymme i profetordet. Redan i Gamla Testamentet finns en dubbel linje i de messianska profetiorerna, ord som pekar hän till Kristi första ankomst i ringhet, och ord som syftar på hans återkomst i härlighet.

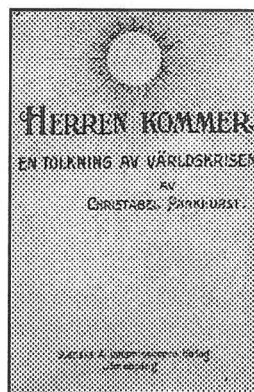
Medan profeten Mika förutsäger Messias' födelse i Betlehem, Mika 5:2, jfr Matt. 2:4-6, och Jesaja skildrar Herrens lidande tjänare, Jes. 52:13-15; 53:1-12, jfr Joh. 12:38-41, talar Daniel om hur Människo-

VARFÖR TAR JAG UPP de här exemplen? Helt enkelt därför att jag vill försöka göra klart för dig som är ny på vägen eller ännu inte är en kristen att vi lever i den yttersta tiden. Det går med rasande fart mot klimax. Det som egentligen är upprörande är att de starkaste appellerarna på detta område inte längre hörs från talarstolarna i våra församlingar. Där predikas det tyvärr inte så ofta som det borde göras, att Jesus kommer.

Nu är det politiker och framtidsforskare som säger: "Allt går mot en stor kris." Detta leder i sin tur fram till en atmosfär av hopplöshet och resignation inför tidens stora och till synes olösliga problem. Men det är farligt.

Jack-Tommy Ardenfors, "Medan vi väntar" Filadelfiaförlaget, 1985

Sanningen om Herrens andra ankomst erkännes teoretiskt av alla evangeliska kristna. Men såsom förvisad till en långt avlägsen framtid har den blivit en överksam faktor i den kristna kyrkans liv och betraktelsesätt.

Helt annorlunda var det med den första kristna församlingen i apostlarnas tid. Hoppet om vår Herres återkomst fasthölls med ståndaktig trohet såsom en omedelbart inträffande händelse. Det inspirerade martyren på arenorna, vännerna, som stodo samlade kring den döende brodern eller systemen, de små grupper troende kristna, som i all hemlighet smögo sig bort för att samlas vid nattvardsbordet till kärleksfull

åminnelse och i glad förväntan.

De satte icke sitt hopp om världens förbättring till politiska och sociala omorganisationer utan till hans ankomst, som sade: "Se, jag gör allting nytt". F.B. Meyer i förordet till "Herren kommer" av C Pankhurst, 1924

— Vad betyder det? Vem angår det? —

sonen kommer med himmelens skyar, Dan. 7:13 f., jfr Matt. 26:64. I Judas' brev hänvisas det också till 1 Henoks boken, enligt vilken Herren kommer med sina mångtusent heliga för att hålla dom, Jud. v. 14 f., jfr Matt. 16:27.

N.T. återger flera stora eskatologiska tal av Herren, Matt. kap. 24, 25; Mark. kap. 13; Luk. 17:20-37; 21:5-36, samt en rad liknelser som syftar på hans andra tillkommelse, t.ex. liknelsen om den dom som Människosonen skall hålla sedan han har kommit med alla änglar och satt sig på sin härlighets tron, Matt. 25:31 ff., liknelsen om ogräset bland vetet, Matt. 13:24-30, 38-43, om noten i havet, Matt. 13:47-50, om de tio jungfrurna, Matt. 25:1-13, om de anförtrodda punden, Matt. 25:14-30; Luk. 19:11-27, om tjänarna som väntade på sin herre, Luk. 12:35-46, om den stängda dörren, Luk. 13:23-30, om den orättfärdige domaren, Luk. 18:1-8, etc. Dessutom berör Jesus detta ämne vid flera andra tillfällen, jfr Matt. 16:27; 26:64; Mark. 8:38; Joh. 14:3 etc.

I det apostoliska vittnesbördet möter oss talet om Jesu återkomst i de mest skiftande sammanhang, jfr Apg. 3:20 f.; 1 Tess. 4:13-18; 5:1-11; 2 Tess. 1:3-10; 2:1-12; 1 Tim. 6:14; Hebr. 9:28; 2 Pet. 3:12 etc.

--- Jesu tillkommelse och rikets upprättande i härlighet hör med till de ting som Fadern i sin egen makt har fastställt tider och stunder för, Apg. 1:6 f. Men om "den dagen och den stunden" vet ingen något. Det är en hemlighet som Fadern i sitt allvisa råd har färdolt för alla andra: för människor, Mark. 13:32, troende såväl som icke-troende, jfr Matt. 24:37-42; 26:16; Luk. 12:40, och för änglarna i himmelen, Mark. 13:32; Matt. 24:36. Ja, till och med

Människosonen var i sitt kött's dagar ovetande om detta, Mark. 13:32.

Kristi tillkommelse blir därför en överraskning för hela universum. Han kommer som en tjuv om natten, Matt. 24:43; 1 Tess. 5:2; 2 Pet. 3:10, som ljungelden (blixten), Matt. 24:27; Luk. 17:24, lika oväntat som den stora floden på Noas tid, Matt. 24:37-39. Försök att, med profetiska data som grundval (t.ex. Dan. 9:24), räkna ut och fastställa tidpunkten för Herrens tillkommelse är därför emot Bibelns ord.

Detta får likväl icke uppfattas så, att man ingenting kan veta om tiden för Herrens tillkommelse. Just i det sammanhang där Jesus säger, att "den dagen och den stunden" är okänd, säger han också att de som ser tidernas tecken uppfyllda skall veta att han står för dörren, Matt. 24:32-36

--- Några hävdar att församlingen skall ryckas upp före vedermödan och grundar denna sin syn på skriftställen som Luk. 21:34-36; 1 Tess. 1:10; 5:1-9 m.fl. ställen. Andra uppfattar det så, att församlingen skall mer eller mindre meduppleva denna prövningens tid, men dock bortryckas innan vedermödan når sin höjdpunkt. Denna syn motiveras med hänvisning till alla de ställen som förutsäger att ändens tid skall bli en vedermödans tid för Guds folk t.ex. Matt. 24:9 ff.; Upp. 6:11; 7:14; 13:7 m.fl. ställen.

Allmän enighet råder dock om att N.T:s förkunnelse är ett mäktigt profetiskt varningsrop både till Guds församling och till världen om att bereda sig för mötet med honom som snart kommer igen för att döma levande och döda. Det framgår klart av många skriftställen att Herren kommer på en gång till frälsning för dem som bidar efter honom, Hebr. 9:28, och till dom för

de ogudaktiga, 2 Tess. 1:7-10.

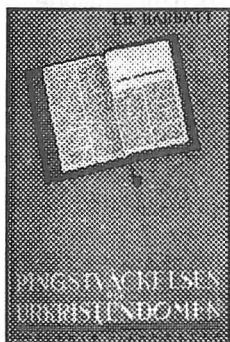
Herrens tillkommelse har avgörande betydelse för hela det skapade världsalltet:

Den kristna församlingen. Kristi ankomst till sin församling beskrivs utförligt i 1 Tess. 4:13-18: Herren stiger själv ned från himmelen, v. 16a, ett maktbud ljuder, en överängels röst, en Guds basun v. 16b, de i Kristus avsmnade uppstår, v. 16c, jfr 1 Kor. 15:23, 52; Fil. 3:11, de troende som då lever kvar förvandlas och rycks tillsammans med de uppståndna upp i luften Herren till mötes, v. 17a, jfr 1 Kor. 15:51, 52; 2 Kor. 5:2-4; Fil. 3:20, 21, varefter följer en evig samvaro med Herren, v. 17b.

För den kristna församlingen är detta avslutningen på dess frälsningshistoriska uppgift, Apg. 15:14. Vars och ens moraliska målsättning och tillstånd bedöms och döms, Upp. 22:11-15. Den enskildes omtanke eller underlåtenhet, när det gällde att ta vara på och vårda sitt andliga liv, får sina eviga följder, Matt. 25:1-13. Vart livsverk prövas, 1 Kor. 3:11-15. Räkenskap avkrävs för förvaltningen av de anförtrodda livsvärdena till Guds rikes främjande, Matt. 25:14-30; Luk. 19:11-26.

Det verk Gud har begynt i den troende fullbordas, Fil. 1:6; 1 Joh. 3:2. Den levande kristne får sin förbudan uppfylld, Hebr. 9:28, sitt saliga hopp fullbordat, Tit. 2:13, och blir delaktig av uppståndelsehärlighet hos Gud, Matt. 13:43; Fil. 3:21.

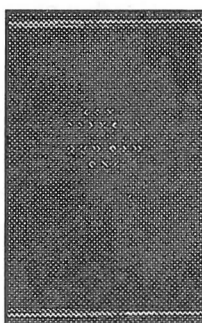
Den rättfärdige domaren utdelar segerkransen till alla som har "älskat hans tillkommelse", 2 Tim. 4:8. De troende blir för arbetarna i evangelium deras "berömmelses krona" när Herren kommer, 1 Tess. 2:19 f. De äldste, som har vårdat Guds hjord, skall undfå "härlighetens oförvissneliga segerkrans", 1 Pet. 5:4.

Att skriva något om pingstväckelsen utan att tala om Jesu andra tillkommelse skulle vara oriktigt. Jesus har själv talat om sin snara tillkommelse utan att fastslå dagen och stunden. Församlingen har därför hållits i ständig väntan på denna stora tilldragelse.

Många hade talat och skrivit om den, långt innan pingstväckelsen kom, men det var naturligt, att pingstväckelsen, som synes vara Kristi sista kallelse till sin församling, innan Han kommer, också tog denna sanning med på sitt program, eftersom vi närma oss avslutningen av denna nådeshushållning.

T B Barratt, "Pingstväckelsen och urkristendomen" Filadelfiaförlaget, 1935.

Den urkristna församlingen hade denna sanning levande för sitt hjärta, och det var orsaken till att de första kristna levde i ett så gott andligt tillstånd, som de gjorde. Här se vi, att församlingen i Sardes hade börjat att bli sömnaktig, och då sände Herren henne budskapet om att vaka. Vi förstå av Guds ord, att en kristen icke kan vara i en rätt ställning, med mindre han är vaken.

Det hjälper icke, vilka erfarenheter vi haft och vilka uppfattningar vi ha och allra minst, vad vi säga, ingenting hjälper, om vi icke vänta Herrens tillkommelse. Vi kunna icke vara i en rätt ställning till Gud, om vi icke leva i denna ställning. Äro vi riktigt frälsta, och leva vi i ett rätt förhållande till Herren, och älska vi Honom av hela vårt hjärta, så komma vi också att älska Hans tillkommelse. Det är klart, att om vi älska en person av hela vårt hjärta och han dröjer borta länge, så önska vi, att han snart skall komma igen, om vi älska hans tillkommelse. Så är det också med en själ, som är i en rätt ställning till Gud.

Lewi Pethrus, "Gud med oss", Filadelfiaförlaget 1931

Se, Han kommer! Är du redo?

===== ARNE IMSEN =====

För snart tio år sedan höll Arne Imsen denna predikan, som också publicerades i MR och sändes i Radio Maranata. Den mötte stort gensvar, och med tanke på vårt tema för detta nummer, publicerar vi den åter - mera aktuell än någonsin!

Var jag än läser i bibeln, står det klart för mig att Jesus kommer. När jag läser det, fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Hade jag inte detta hopp, skulle jag ta mitt liv och våga leva en timme till i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig.

Men hoppet lyser, ära vare Gud! Och jag har fått ett litet nyckelhål in i evigheten där jag sett den himmelska härligheten – och det är detta som bär! JESUS KOMMER! Det är ingen teori eller dogm eller inlärd fras: JESUS KOMMER! Det är uttryck för ett inneboende överflödsliv. Intensivt, spännande, dramatiskt. Snart ska hoppet bli en verklighet. Vi ska få se honom som vi nu älskar utan att ha sett. Han har gjort ett outplånligt intryck på oss. Format, präglad och förvandlat oss till

att i världens ögon vara dårar. Främlingar.

JESUS KOMMER. Det finns definitivt ingen möjlighet att var likgiltig inför det anropet och den tonen. Man måste bli upprörd, förargad eller uttrycka bespottelse. Om det bara är en programpunkt i det religiösa programmet som man påminner varandra om för ordningens eller traditionens skull; då är det naturligtvis ointressant, och går oss förbi utan att åstadkomma något intryck.

Men detta är ett sanningens ord, som bör bli föremål för begrundan: JESUS KOMMER. Rör det ditt hjärta? Värmer det ditt hjärta? Känner du att det frusna smälter och det hårda krossas, inför den enorma kärlek som den helige Ande lägger i budet att Jesus kommer? Han kommer för att slutfrälsa sin församling. Tror du det?

Församlingens främsta kriterium

Det är en profetisk sanning som vill borra sig in i vårt samvete på ett sådant sätt att vi kan inta rätta attityder. Kan vi lyfta blicken mot höjden, och med frimodighet säga: Herre, kom! Välkommen! Det finns ingenting emellan dig och mig. Kommer du nu, så följer jag med dig hem till härligheten. Jag är beredd..

"När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade mot himmelen, under det han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: I galileiske män, varför stå i och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som i haven sett honom fara upp till himmelen." (Apg. 1:9-11)

Det var himmelska budbärare som anförtroddes uppgiften att omgående och utan något dröjsmål proklamera den sanning som varit den kristna församlingens främsta kriterium under den heliga historien och församlingens tidsålder.

Varför håller ni på som ni gör, ni kristna? Varför sjunger ni och beder; varför vittnar ni som ni gör? Varför väljer ni att vara så annorlunda och avvikande? Varför accepterar ni smäleken? Ni skulle ju kunna leva ett annat och välanpassat och mycket komfortabelt liv, och ändå väljer ni något som måste betraktas som ett martyrskap. Varför gråter ni för grannens frälsning? Varför bär ni dag och natt i era förbörner fram missionsfälten?

Varför beder ni på ett sådant sätt för konung, regering, riksdag och samhälle? Varför kämpar, beder och ropar ni?

Det finns väl annat man kan ägna sig åt? Andra uppgifter som kunde anses viktiga att gå in i. Varför ha denna stämpel av fanatisk, svärmisk och sekterisk genom livet, när man kan ha det så bra och bekvämt? Bli erkänd, uppburen, bekransad, applåderad för sina insatser. Vill du veta varför?

Denne Jesus, som har tagits upp ifrån eder till himmelen – denne Jesus, apostlarnas Jesus, den urkristna församlingens Jesus, Petrus' Jesus, Johannes' Jesus – denne Jesus; som I haven sett fara upp till himmelen – han skall komma igen! Tror du det? Rör det dig? Känner du att tårarna gärna vill tränga fram, och du i ödmjuk förkrosselse vill gråta av glädje?

Denne Jesus, som fadern tog upp för din och min skull, han skall komma igen. "På samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen." Här har vi hemligheten. Det är därför vi kämpar. Vi har krönt Jesus Kristus till Herre, och han är den ende som förblir då alla andra har störtat från sina troner. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Han skall komma igen. Under den heliga historiens gång har människor försökt åstadkomma någon förblivande förändring. Alla deras ansträngningar har slutat i katastrof, kaos och sammanbrott. Så går det också för oss. Det vi trodde skulle bli ett paradisi i tiden, har inte blivit något annat än helvetets väntrum. Vi trodde att vi skulle lyckas åstadkomma underverk och demonstrera för hela världen att det finns jämlikhet, frihet och broderskap. Man gick ut med entusiasm för att bygga den nya världen. Buren av idéer, folksuveränitetstanke och humanism för att åstadkomma underverk. Vad blev resultatet? Vi vet det så innerligt väl.

Vårt enda hopp

Den ende som kommer att kunna lösa mänsklighetens problem sist och slutligen, finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Nej, han finns inte i något av de maktcentra genom vilka vi kanske väntar hjälp, och som vi kanske frestas fästa våra förväntningar till.

Han som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata.

Det var inte ett gevär han bar på ryggen. Det var inget vapen, och dock var det ett vapen. Kärlekens kors. Det kors, som egentligen var vårt, det bar han till Golgata. Han hade ingen kul-spruta för att röja väg för sitt välde. Det var inte kärnvapen och bakteriologisk krigsföring. Han hade inte den utrustning som alla hans efterföljare och imitatörer fäst sådan tilltro till och ställt mänskligheten inför.

När påven var här, så var det mesta man kunde se omkring honom skjutvapen och poliser. Man sa till och med att påven hade skottsäker väst. Det hade han förmodligen. Det behöver man i denna farliga värld som statsöverhuvud i Vatikanen och kyrkofurst på jorden. Men min Frälsare och Herre är inte statsöverhuvud i Vatikanen. Han har intagit platsen på Faderns högra sida i det nya Jerusalem, och hans ärkefiende Satan, som försökt att detronisera honom under historiens lopp, har kommit på skam.

Genom att bortplocka tron på Kristi tillkommeelse mättar satan dödsbägget åt församlingen. Ty för vad ändamål dog och uppstod Kristus, om ej på det han tillika med sig själv måtte föra oss från döden och församla oss till evigt liv.

Calvin

Snart kommer djävulen att kastas ned på jorden. Förmodligen sker det när församlingen flyttar upp. Då måste luften renas, och djävulen kastas ned. Den värld som varit lojal mot honom, ska få tjäna honom till det yttersta. Men församlingen ska hemförlovas i härlighet! Jesus bar det kors du och jag borde ha tagit. Och så dog han syndarens död för din och min skull. Skriften säger att det var omöjligt för döden att behålla honom. Han gick ut ur dödsriket, och intog platsen i härligheten. Nu väntar han på att utföra historiens största, märkligaste och förunderligaste evakuering som ligger strax framför.

"Denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen..." Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter. Det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar släppa in vär-

den och vad den tillhör i gemenskapen. Det är därför vi vägrar surrogat och imitationer; vad världen har att erbjuda av maktmedel och resurser, fastän frestelsen kan vara svår understundom, då världen har kommit underfund med att just i församlingen finns det fonder som kan utnyttjas i samhällsarbetet för att bygga upp det antikristliga riket.

Det finns fonder av tro, kärlek och hopp. Det finns fonder av idealism och nådegåvor. En del är nedfrysta, men de finns där, bara nådens sol börjar lysa, och det blir andligt töväder, så smälter dessa hemlighetsfulla, fördolda krafter fram, och det visar sig att Guds Rike har liv och skapande, förnyande kraft.

Närhet till världen är möjlig då temperaturen sänks och man kommer ned till fryspunkten. Men när värmen kommer, då tinar isen upp, och det blir skilsmässa. Man kan inte förena vatten och eld. Denna värme, ligger förborgad i proklamationen: "Denne Jesus, som ni sett fara upp till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som ni sett honom fara upp".

Trampas ned - eller förtrampa

Evangelium är ingen fredstraktat. Det är en krigsförklaring. Vi har inte fått i uppdrag att förhandla med världens furste och makter. Skriften säger: "Stå honom emot fasta i tron." Satan har inte blivit kristen, och blir det aldrig. Världen kommer aldrig att älska min Frälsare och Herre. I bibeln står tydligt att vänskap med världen är fiendskap med Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen. Dessa fiendligheter blir definitivt inte mindre genom ekumenik.

Ekumeniken är den största faran som möter väckelsekristet folk i tiden. Det verkar som om ekumeniken skulle lyckas urvattna det kristna budskapet ända dithän att det förlorar sin sält. Istället för salt så får vi socker. Man förvandlar livets bröd till marzipantårter, och livets vatten till lemonad. Vad vi behöver vara med om är inte smak-sensationer, som serveras i världen för att försöka bjuda människorna maximalt nöje till minsta möjliga pris och uppoffring.

Det heter att när saltet förlorat sin

Forts nästa sida

sälta, då duger det till ingenting annat än att kastas ut och trampas ner av hedningarna. Där finns de två alternativen för den kristna församlingen. Antingen trampas ned av världen, eller förtrampa fiendens härsmakt. Vi får välja. Och går vi i allians med den värld som svurit vår konung död, då får vi också ta konsekvenserna av detta.

Denne Jesus blev orsaken till Stefanus' martyrskap, Petrus' martyrskap och Paulus' fängelsevistelser. Han blev orsak till att de heliga förföljdes. De fick överge hem, bostäder, familjer. Förlorade medborgarskap och rättigheter. Dessa, som med dopet hade proklamerat att Jesus är Herre, och som upplevde att det inte fanns någon reträttväg eller kompromiss, vägrade att sänka den blodstänkta fanan.

Denne Jesus är en herre, vars lärjungar historien igenom drabbats av smälek, bespottelse, förföljelse, hån...

Bibeln har inte kommit till katedraller, universitet, seminarier. Den har i huvudsak skrivits i fängelser. Ändå har de kristna valt att fortsätta, historien igenom. Och nu känner vi att vi är framme vid sista varvet. Sista generationen. Vi går segrande i mål. Ty: *Han ska komma igen!* Snart är vi över mållinjen, och får segerkransen.

Vad är ögonmärket?

Om ditt andliga livs verkliga status skulle undersökas – hur blir diagnosen? Kan det vara så att det är sjukt och har brister någonstans? Känner du att du inte orkar som du borde göra? De andliga livsorganen har avtrubbats. Du har tappat – inte glöden, men kraften, och upplever dig vanmäktig. Du har inte samma uthållighet som förr. Du saknar kondition, ståndaktighet, disciplin. Du faller så lätt för tillfälligheter, blir offer för nycker som skapar förvirring och problem i din tillvaro.

Hur är det med utstrålningen? Är blicken frisk? Eller behöver du vara med om att dina andliga livsorgan vitaliseras? Kanske du behöver ögon salva för att kunna förstå, se, och dra riktiga slutsatser av det som har gått över ditt liv? Vad fångar dig? Vad har du för ögonmärke? Är det de ting som synas?

Vi sitter nog allesammans i ungefär

samma belägenhet, och måste, för att vara uppriktiga och ärliga, erkänna att vi har lätt att fastna i materiella ting och även i andliga ting, på ett sätt så att vi får blicken på något annat än där vi borde ha den. Det är som om de eviga tingen tonas bort och bleknar för oss.

Förr i världen sa läsarna till varandra när de träffades: "Frid broder: Jesus kommer!" Nu säger de: "Tjänare mors! Jag har köpt en Volvo!" Förr gick läsarna kilometer efter kilometer för att få vara med på möten. På vägen bad man och kom i anden. Jag har hört om dem som föll i snödrivorna och blev liggande i timmar utan att frysa; de låg där och prisade Gud.

Kiliasmen försvann i samma mån som den romerska påvekyrkan vann insteg. Påve-dömet tog åt sig själv, såsom en rövare den härlighet, som är hoppets föremål, och som endast kan ernås genom korsets lydnad och förödmjukelse. Då församlingen blev en sköka, upphörde hon att vara en brud, som går ut att möta sin brudgum, och så försvann kiliasmen.

Auberlen

De hade blicken riktad mot den eviga världen. Det fanns inte för stora uppoffringar, vägen blev aldrig för lång, utan man var redo att gå hur länge som helst för att möta syskonen. Inte bara för att få en allmosa – nej, för att förmedla välsignelse och styrka; uppmuntra varandra till tro och goda gärningar.

När man möttes, så famnade man varandra och sade: "Frid! Så underbart att se dig, broder och syster! Att du är bevarad i Kristus!" Nu frågar vi: "Hur har det gått med sommarstugan? Husvagnen? Du har väl en ordentlig båt? Har du varit ute och fiskat i sommar? Eller seglat?" Det är samtalsämnen för trons folk under de sista flyende minuterna av tidsåldern.

Jag vill inte vara elak. Det anstår inte mig att döma någon. Men jag lider i min ande; av den enkla anledningen att det finns ett annat liv. Det finns ett rikt andligt liv. Och detta behöver vi uppleva. Då behöver vi inte truga kris-

tenden och kristna värderingar på ett samhälle som kräks av vår ljumhet, och äcklas av våra propagandatricks att popularisera det vi kallar evangelium. Men det är världens evangelium, Babylons evangelium, och det hör hemma i antikrists värld.

Vad vi behöver, är ett möte med denne Jesus som ska komma igen. Jesus, visiterade som ärkebiskop de sju församlingarna i Mindre Asien, och skrev protokollet från visitationen i de sju sändebreven. Han sa till det ringa Filadelfia, som inte hade något att berömma sig av, och som inte var speciellt briljant i sin bekännelse: "*Håll fast det du har, så ingen tager din krona!*"

Ska vi låta de svaga makterna under denna världens välde, få bortföra oss som segerbyten? Ska vi lida nederlag? Fortsätta leva i materiellt välstånd och andlig misär? Eller ska vi satsa oss själva och hålla fast – vad då? Inte vår prestige, vår tradition. "*Håll fast det du har*". Vad är det? Ordet och namnet. Inte religiösa aktiviteter och nya projekt, metoder och idéer. Nya musikstilar, eller något ditt. Ordet och namnet. Ärkebiskopen, Herren Jesus Kristus, skriver i sitt visitationsprotokoll till församlingen i Smyrna: "*Var trogen intill döden, så ska jag giva dig livets krona*".

Angelägen hälsning

Änglarna fick ordern att omedelbart gå ned till lärjungarna som stod på Oljeberget och såg hur Jesus lyftes mot höjden inför deras ögon. De skulle rapportera ifrån Faderns hjärta: "*Denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen.*" Det var detta lärjungarna behövde veta först av allt. *Han skall komma igen!*

Broder och syster, bibeln säger: "*Så trösten nu varandra med dessa ord*".

Snart skall striden avblåsas av Herren själv. Vi ska gå in i den besittning som väntar på sina medborgare. Bed för mig, arma människobarn i denna tid, som fått i uppdrag att aktualisera budskapet om Jesu tillkommelse – bed för mig, att jag inte förfuskar uppdraget! Bed för mig, att jag inte som tjänaren säger: "Det dröjer med Herrens tillkommelse", och börjar syssla med annat. Och istället för att ge mat i rätt tid, börjar slå.

Vilken fråga är det som mer än någon annan vill dominera oss? Det är den sociala frågan: "Vad ska jag äta? Vad ska jag dricka? Vad ska jag klä mig med? Var ska jag bo?" Så börjar planeringen för framtiden. Du ska rädda din familj, du ska rädda dig själv. Jag har full förståelse för din oro – och Jesus har det. Men han har inte gett ett partiellt uppdrag, så du kan ha en halvtids- eller trefjärdedelstjänst.

Det är närkamp med djävulen och döden, denna närkamp kräver dig totalt. Herren Jesus sa inte att du skulle in i ett seminarium för att lära dig teologi eller metodik. Han har lovat fylla dig med kraft och ge dig gåvor. Han sa inte att du ska tjäna en organisation. Ty den helige Ande räddar aldrig organisationer eller kyrkor. Den räddar endast människor.

Tjänarens ansvar

Hur var det med tjänaren som började ägna sig åt de tidliga frågorna? Hans Herre kom och sa: "Hugg honom i stycken!" Det kommer en dag då sanningen blir uppenbarad. Det blir avslöjat hur kluvna vi varit i vår tjänst. Hur delade vi varit i vår håg. Tänk om vi som lyssnat till budskapet om Jesu tillkommelse blev intagna av detta outplånliga intryck som endast den Helige Ande kan åstadkomma. Då skulle vi ganska snart få vara med om en kärlekens revolution i många sammanhang.

Det sista kapitlet i Bibeln har som sista budskap att Anden och bruden säger "kom!" Detta budskap fortplanter sig rakt in i universum, in i evigheten. "Och den som hör det, han säge kom". I ett ögonblick avslutas församlingens historia, och Apostlagärningarna får sin epilög. Vad då? Jesus kommer! En rycks upp – en annan lämnas kvar. Den eviga skilsmässan är ett faktum. De som var redo, gick in för att möta Honom.

Må Gud skona mig från att bli en otrogen tjänare! Må Gud skona mig från att gå här i tiden, fallen i anden! Herre, kan du inte rädda mig på annat sätt, så ta hem mig omedelbart! Jag står inte ut med tanken att förlora det eviga hemmet! Allt inom mig ropar MARANATA! Väckelseropet i tiden: Kom, Herre Jesus! Kom snart! Amen.

Jesu andra tillkommelse.

Ekumeniska rörelsens myckna tal om Guds rikes införande under denna församlings tidsålder är grundfalsk. Man räknar icke med en synnerligen betydelsefull händelse, nämligen Jesu Kristi personliga återkomst – "Han skall så återkomma, som I haven sett honom uppfara" (Apg. 1:11).

I Ekumeniska Nämndens herdebrev för 1926 förekom följande, som förnekar Jesu andra tillkommelse och menar att den ägde rum på första pingstdagen. Det säger: "De i Liv och Arbete företrädde kristna samfund, som iakttaga kyrkoårets olika tider, kunna anföra, att hela kyrkoåret handlar om Kristi gång genom lidande till herravälde och om upprättandet av hans rike.

Framför allt är Himmelsfärdsdagen den sannskyldiga högtiden om Kristus såsom Konung. Episteln omtalar, hurasom hans lärjungar skola mottaga kraft att vara hans vittnen. En ny tid begynner, i vilken kyrkan skall undfå kraft (Apg. 1:8), kraft av den helige Ande, i vilkens tillkommelse Kristus själv kommer till de sina (Joh. 14:16-18). Genom denna kraft skall kyrkan bliva i stånd att i hela världen intill jordens ände vittna om den gudomliga kärlekens rike."

Det är vid sin andra tillkommelse han hämtar sin brud, ger kvarlevan av judarna ett tillfälle till frälsning, som de mottaga, samt upprättar riket genom att döma Antikrist och taga all makt på jorden. Till den stunden är Guds rike "invärtes i eder" som Jesus sade, och består i "rättfärdighet, frid och

fröjd i den helige Ande" (Rom. 14:17). Då blir det också ett rike i yttre bemärkelse.

D O Belfrage

Den ekumeniska rörelsen och vi frikyrkliga. Eget förlag 1926

Kristi återkomst.

Här äro vi inne vid centrum i det kristna hoppet. Här röra vi vid det djupaste och finaste i de troendes förväntan: det är bruden, som väntar på sin brudgum.

Somliga finna detta sentimentalt. Men det är alldeles felaktigt. Denna brudens förväntan och längtan efter brudgummen är fullkomligt biblisk och normal. Se Upp. 19:7; 21:9; 22:20; Ef. 5:25, 32! Många hava emellertid förlorat "den första kärleken", Upp. 2:4.

Därför vänta de icke brudgummen utan förnimma brudens längtan såsom någon slags sentimentalitet. Men denna längtan är tvärtom ett livstecken, Matt. 24:44-46. I följd därav se vi också, att de sundaste och starkaste tiderna i kyrkans historia äro just de tider, då förväntan om Herrens ankomst är frisk och levande.

Ole Hallesby, De yttersta tingen, Sanningsvittnets förlag, 1931.

De böcker som citerats och avbildats på dessa sidor är av en sådan kvalitet att de, för ungdomens skull, borde tryckas om. Vi återkommer i nästa nummer med ytterligare citat från böcker som skrivits i detta angelägna ämne!

På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare; varken dag eller natt få de någonsin tystna. I som skolen ropa till HERREN, given eder ingen ro. Och given honom ingen ro, förrän han åter har byggt upp Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på jorden. (Jes. 62:6-7)

"HÄDELSE!"

ropade muslimerna

Ecce Homo-utställningen fortsätter sin "missionsresa" i stad efter stad. När Annedalskyrkan i Göteborg inbjöd till "gudstjänst" med bildvisning och nattvard, var det dock många som reagerade. Några av de etablerade kyrkorna i staden (Frälsningsarmén, Katolska kyrkan och några pingstkyrkor) gjorde ett gemensamt uttalande i ett pressmeddelande, där de uttryckte sitt avståndstagande.

32 präster i Svenska kyrkan hade annan uppfattning, och skrev ett uttalande till stöd för kyrkoherden som tog in den omdebatterade utställningen i sin kyrka.

Muslimerna begärde demonstrationstillstånd, och kom marscherande med plakat utanför kyrkan. Sedan stod de bredvid och ropade "HÄDELSE!" För säkerhets skull hade en rejäl styrka av ridande poliser kommenderats ut. Man vet ju aldrig vad som kan ske, när andra religioner reagerar...

Invandrarförsamlingar stod där med plakat som uttryckte avsky för att man säljer Jesus och gör kyrkan till en rövarkula.

Och i kyrkan hördes ett och annat protesterande rop.

-Detta är Satans synagoga! Och ordningsvakten fick mota ut protestanter och profeter, som vägrade skriva på anmälan att de stört "gudstjänst", men möjligen att de stört "föreställning".

-Det där är ingen gudstjänst! förklarade en upprörd Kerstin för polisen, som försiktigt sa att det var tyvärr hans plikt att anmäla henne...

En av dem som stod i snålblåsten och delade traktater skrev följande utgjutelse.

BARBRO SCHRÖDER

Förr fanns bibeln bara på latin och predikan var också på ett språk som folk inte förstod. Efter reformationen gavs den ut på svenska. Så småningom löstes också problemen med analfabetismen.

Nu läser inte folk bibeln, utan lyssnar på prästernas väl utvalda, lösryckta versar.

Annedalskyrkan i Göteborg drog folk till sin Ecce Homo-föreställning den 21 november, tack vare medias gratisreklam. Vad är motivet?

Man fick där exempelvis se en bild på två kvinnor. Prästen läste ur Lukas evangelium när Maria bebådas av den helige Ande. Sedan förklarade "bildkonstnären" fotografiet:

-Det här är två lesbiska kvinnor, som lever tillsammans i ett kärleksförhållande. De kan inte få barn, så den ena av dem har inseminerats. Hon är nu havande (Jämförelse med Marias havandeskap).

Här sänks alltså den helige Andes bebådelse till ett intet.

Sedan fick man se en "familjebild", och vi informerades om att detta var den homosexuella familjen: mamma och mamma; pappa och pappa!

Bilden på Jesu dop förklaras med att den som döps av sin älskare lever i ett kärleksförhållande (två män). Den som döps föreställer Jesus, avklädd, så att andra homosexuella ska kunna gotta sig.

Hur kan man dra ner i smutsen den Herre, som är vår Gud, vårt liv, det heligaste och finaste vi har.

Hur kan prästen förvränga Guds ordet? I en bild samlas läderklädda bögar omkring Jesus, och prästen läste ordet "låt den bamen komma till mig och förmenen dem det icke". Det var ju inga barm, det var helveteskandidater.

Jesusfiguren var en HIV-sjuk, homosexuell person. Jesus, som var utan synd!

Utanför kyrkan pågick hela tiden en aktivitet från motdemonstranter. Trots kyla och snålblåst var vi där från halv fem till halv elva på kvällen. Folk strömmade hela tiden till. Ordväxlingarna kunde hetta till. På kyrkbacken stod många katolska och ortodoxa kristna invandrare med banderoller och ropade: HÄDELSE!

Vi var några maranätavänner som delade traktater, och så träffade vi tre ungdomar från en pingstförsamling utanför staden. De hade också tryckt en traktat med bibelord. Men var fanns alla de andra andedöpta kristna? När så visningen var slut hade man mäs-sa med nattvard. Många människor lämnade kyrkan under visningen. Kan-ske en tyst protest?

Man delade ut oblat doppade i vin på olika platser i kyrkan. Många tog det med stort allvar, men för andra tycktes det som om de fick en karamell. Flinande gick de ut på kyrkbacken, tände sina cigaretter och frågade varandra: Vad ska vi nu hitta på och fortsätta lördagkvällen med?

Hur skulle de kunna hitta den sanna Jesus, som fyller alla våra behov, i den där miljön?

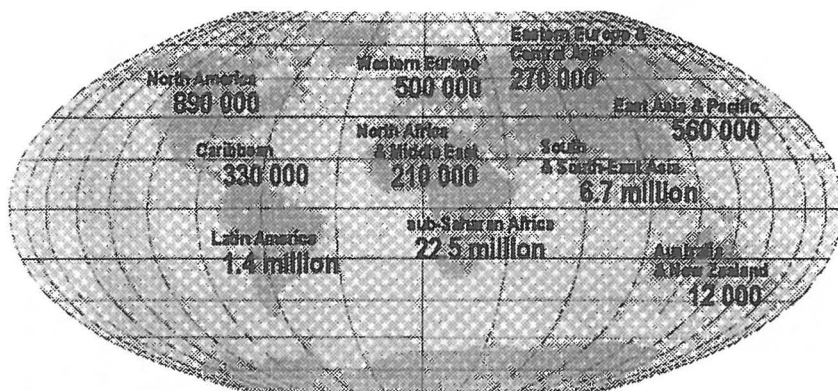
Är det sånt här människor behöver? En hiv-smittad Jesus som är bög, ingen helig Ande.

Stackars oss andra, som inte är homosexuella, som vill leva ett normalt familjeliv. Var får vi plats? Inte i kyrkan, i alla fall. Allt normalt är fult.

Inne i kyrkan var en del protester. Under alla tre föreställningarna ropade människor ut sin avsky och blev tagna av ordningsmakten. Tack Gud för dessa! Finns det inget heligt längre, försvann den sista respekten med NT81?

Vuxna och barn som beräknas leva med HIV/AIDS vid slutet av 1998.

Totalt: 33.4 miljoner människor

BOFORS

*Vårsolen lyser på ond och god
Varför har vi då vapen till salu?*

*Det gäller välfärd och demokrati
Kan det väl bättre bli?*

*Alla goda får köpa -
Tänk vad bra och så enkelt!*

*Blomstrande tider
trots alla som lider.*

*Enligt våran smed
är det vapen för fred.*

*Den som krigar
får inte va' med.*

*Om det ändå smäller
är det detta som gäller:*

*Att ni skickar en muta
så det kommer en skuta
med kulor och krut
Då tar kriget nog slut!*

*Lögner var lång och svår
sanningen kom som en vår*

*Hoppas det blir fred i år!
Så vi vapen sälja får.*

*Då kan vi lögnerna glömma
för sanning, frihet, fred
och Bofors vapensmed.*

Bertil Fredriksson

SKRÄMMANDE STATISTIK

SISTA VECKAN I NOVEMBER nåddes vi av ett pressmeddelande från svenska UNICEF-kommittén. Den presenterar statistik som UNAIDS, FNs särskilda organ för HIV/Aids och Världshälsorganisationen sammanställt i en gemensam rapport.

Enligt rapporten är totalt 33,4 miljoner människor HIV-smittade. Och spridningen har inte avtagit någonstans i världen. Över 95% av HIV/Aids-fallen finns i utvecklingsländer.

Senaste året har 5,8 miljoner människor smittats – 10% fler än 1997. Mer än hälften av dem som smittas är 15-24 år. HIV-smitta drabbar 11 människor i minuten.

I Nordamerika och Västeuropa dör färre i Aids, tack vare nya mediciner, men smittningstakten är oförändrad.

En klassjukdom

Så långt uppgifter från UNICEFs pressmeddelande. En skakande rapport. Men det som ger en djup olustkänsla är framför allt det faktum att aids uppenbarligen har blivit en klassjukdom. Trots att smittningstakten är oförändrad också i västvärlden, så har man där tillgång till mediciner som bromsar döendet. Mediciner som forskats fram med oerhörda kostnader. Och varje dag måste en aids-sjuk inta mycket dyra preparat. Helt naturligt blir annan vård lidande. Exempelvis åld-

ringsvård, hälsokontroller och vårdinrättningar.

En barnläkares reflexioner

För tio år sedan besökte vi ett barnsjukhus i Santo Domingo. Där låg barn med svåra brännskador, undernärda barn med mässlig och influensa, njurfel och tbc. I tropisk hetta, utan tillgång till rinnande vatten, smärtstillande medel eller syrgastält. Mamma eller något syskon kom med vatten och litet mat, för att de svårt sjuka barnen skulle ha någon tillsyn utöver den mycket nödortfoga hjälp som det allmänna fattigsjukhuset kunde bestå med.

En ung, mycket duktig läkare förde oss runt och bad oss fotografera och skriva, så att den rika västvärlden kunde få rapporter om hur de har det.

-I västvärlden satsar man miljontals dollar för att de rika, homosexuella i Hollywood ska få lindring när de dragit på sig aids, sa han bittert.

Man kan fråga sig om det verkligen är försvarligt att sortera bort de fattiga barnen och låta enorma resurser användas till livsuppehållande mediciner för de förmögna, även när de är döende. Många skulle med en liten insats kunna få hjälp, inte bara till att överleva, men också till skolgång och framtidshopp.

S F

Då de första exemplaren av tidningen Dagen trycktes, gick en gammal dröm i uppfyllelse i Lewi Petrus liv. Nu äntligen kunde han slåss med de stora pojkarna på torget.

Men det fanns pingstledare som profetiskt hade höjt ett varnande finger mot tanken på en kristen dagstidning. Och de fick rätt i sina farhågor.

ARNE BJÖRKMAN

I mitten av 40-talet blåste nya vindar in i pingströrelsen. År 1944 kom beskedet att Sveriges pingstfolk gjort en kövändning i fråga om sin inställning till politiken. Tidigare hade pingströrelsen stått utanför det politiska kabblet, men nu tog den ett stort skutt rakt in i det politiska arbetet. Nu skulle pingströrelsen vara med att påverka den politiska utvecklingen i landet.

Natten till den 1 oktober 1945 trycktes de första exemplaren av tidningen Dagen. Genom tidningen skulle man nu påverka de politiska besluten. Lewi Pethrus, pingströrelsens ledare, fanns på plats. Han gick sakta fram mot tryckpressen, tog en bunt tidningar och delade ut till sina medarbetare. En gammal dröm hade gått i uppfyllelse i hans liv.

Bobby Andström, som började sin journalistiska bana på Dagen, gav 1966 följande kommentar till händelsen:

-Tidningen Dagens födelse är en viktig tilldragelse i pingströrelsens historia. Med det första numret inleddes en period av kommersialisering som troligen saknar motstycke i världshistorien. Lewi Pethrus själv har aldrig accepterat talet om kommersialisering – han hävdar att tidningen Dagen var ett nytt försök att efterkomma befallningen om att 'gå ut i gator och gränder'. Det är dock helt ostridligt att rörelsen genom tidningen Dagen gled in i en period av omfattande affärer, insamlingar och stiftelsebildningar som ingen för närvarande har någon egentlig blick över.

Att få ge ut en egen dagstidning, det var något som Lewi Pethrus hade hoppats på under lång tid. Redan den 17

... om Dagen

Del I

Lewi Pethrus: -Om jag inte hade startat Dagen så hade jag gjort mitt livs största misstag! Dagen är pingstväckelsens djärvaste trossteg.
(Bild och text ur tidningen Dagens marknadsföring 1980)

april 1928 hade man i äldstekåren i Filadelfiaförsamlingen samtalat om möjligheterna att ge ut en egen dagstidning. Men äldstebrodererna hade inte varit så förtjusta i tanken. Trots det negativa beslutet fortsatte Pethrus att drömma om en egen kristen dagstidning. Visserligen fanns Svenska Morgonbladet som stod Missionsförbundet nära, men den hade han inget inflytande över, och dessutom var den alldeles för kulturanpassad och världslig. Så den 21 februari 1935 tog Pethrus åter upp frågan om en daglig tidning i äldstekåren. Men motståndet var fortfarande starkt.

År 1940 fattade Lewi Pethrus ett beslut som kom att väcka stor uppmärksamhet. Han meddelade Filadelfiaförsamlingen att han skulle flytta till USA och arbeta bland pingstvännerna i Chicago. Enligt Bobby Andström flydde han från Sverige på grund av att situationen i församlingsledningen blivit så

överhettad efter alla de strider som utspelats där. Lewi Pethrus var en bruten människa, då han lämnade Sverige. Och han upplevde sin flykt som ett stort nederlag.

ÅTER I SVERIGE

Efter bara nio månader i USA meddelade Pethrus överraskande att han tänkte återvända till Stockholm och Filadelfiaförsamlingen. I september – 41 landade planet på Bromma flygplats med en glad och leende Pethrus. Vad hade egentligen hänt i USA? Adrian Holmberg som tillhörde den inre kretsen i Filadelfiaförsamlingen ger följande svar:

-Det är höljt i dunkel. En sak kunde vi alla se: Han var inte densamme, när han kom tillbaka som han var, när han for. Det var som om han utkämpat en kamp inom sig och fattat ett beslut. Nu ska det ske. Det verkade som om han blivit förnyad. Och genast kastar han

sig in i händelsernas mitt. - - - Men den stora frågan var en daglig tidning. Hur mycken vånda hade inte tanken på en egen tidning, daglig förstås, i vilken han kunde slåss med de stora pojkarna på torget, hägrat för Pethrus? Nu skulle han göra slag i saken. Längre hade man sökt att sätta krokben för honom. Nu fick det vara slut med allt sabotage.

Vid den här tiden var Sven Lidman chefredaktör för den ansedda veckotidningen Evangelii Härold och en av de ledande förkunnarna inom pingströrelsen. Inom några år skulle hans och Pethrus vägar skiljas åt i den så kallade "Lidman-striden". I "Resan till dommen", som kom ut 1949, gav Lidman en kort kommentar om beslutet att starta en kristen dagstidning:

-Historien om tidningen Dagens misslyckande och moraliska och andliga vanskötsel hör ej till denna skildring. Redan vid dess tillblivelse hade jag emellertid, samtidigt som jag krävde att Pethrus även med sitt namn skulle lämna Härolden, sagt de varnande orden till denne och bröderna: 'Kom ihåg, bröder, att vi hittills levat vårt liv liksom innanför stängda dörrar och fönster, men från och med nu ha vi med utgivandet av en daglig tidning, givit oss ut i den offentliga dagsstriden, och varje tidning har både rättigheten och uppgiften att med sökarljus genomtränga varje spricka, varje rämna, varje brist både i fasaden och rummen innanför.

En väckelse som ger sig ut i dagsgläfsen på gatan, kommer förr eller senare att hamna i rännstenen!

När Dagen misslyckades och Härold-

den alltjämt visade stigande prenumerant- och lösnommersiffror och Pethrus stora dröm att förvandla den till en söndagsbilaga åt den segrande Dagen gått upp i rök, började emellertid situationen åter bli honom plågsam.

NYA VÄGAR

Efter hemkomsten från sin amerikavistelse ledde Lewi Pethrus in pingströrelsen på helt nya vägar. Under sina nio månader i USA hade han fått många impulser och blivit starkt påverkad av företeelser i amerikanskt samhällsliv. Hans tidigare bibliska eskatologiska syn, som han presenterat i boken "Jesus kommer" hade genomgått en förvandling. Nu ville han påverka samhället genom att på politisk väg genomsyra det med kristendom.

Lewi Pethrus var övertygad om att han behövde en dagstidning som språkrör för sina åsikter. På Nyhemskonferensen tog han upp saken och höll flammmande appeller om behovet av en kristen dagstidning. I Evangelii Härold skrev han sedan att "Sveriges pingstfolk, sådant det representerades av församlingarnas ledare, har tydligt sagt ifrån att det önskar ett dagligt tidningsorgan ..." Det var inte en helt korrekt beskrivning, eftersom det fortfarande fanns pingstledare, som bestämt motsatte sig startande av en dagstidning. Sven Lidman var bara en av dem.

Nu hade Lewi Pethrus övertaget. Med hårt och energiskt arbete drev han

dagstidningsprojektet i hamn. Enligt programförklaringen skulle tidningen Dagen bli "radikalt kristen med nyheter i vanlig ordning". Men den radikaliteten har läsarna inte sett så mycket av i tidningens spalter.

Med den nya tidningen kom också nya problem. Adrian Holmberg bekänner i en av sina böcker:

-Snart skulle vi stöta på svårigheter, såväl ekonomiska som personella. Pengar är en otäck företeelse, som alltid blandar sig i leken, när man ska göra något. Vi var nog lite blåögda i början. Det visade sig snart att vi inte kunde klara av situationen.

Och det var då direktör K. G. Ottosson kom in i bilden. När Dagen hamnade i ekonomiska svårigheter, vände sig Lewi Pethrus till den framgångsrika fabrikören och bad om hjälp. Adrian Holmberg kommenterade detta så här:

-Därmed börjar en dyster historia i Filadelfiaförsamlingens liv. Dess verkningar spred sig vida och orsakade stora skador, såväl ekonomiska som andliga.

EN PRIVATTIDNING

Från och med den 1 januari -46 övertog affärsmannen Ottosson personligen ledningen av den kristna dagstidningen. Han blev Dagens ägare. Tidningen blev ett av många bolag i hans industriföretag.

En av Ottossons åtgärder var att låta
Forts nästa sida

Apropå konkurrensverket

Dagenredaktörerna uttalar sin glädje över att Dagen vann tvisten med Konkurrensverket och hävdar att saken för dem vidkommande är utagerad. Men vad man uppenbarligen döljer är att Marknadsdomstolens beslut rör sig om procedurfrågor och sakfrågan är vare sig bedömd eller avslutad.

Det finns nämligen en lag som står över både svensk grundlag och övrig lagstiftning. Då handlar det inte om tryckfrihet, utan om rättfärdighet. Lagstiftaren själv formulerade sig så här: "Vad I haven gjort mot en av dessa mina minsta små, det haven I gjort mot mig." Och hans apostel poängterade på förekommen anledning att: "Guds rättfärdighet kräver ju, att de som vålla eder lidande få lidande till vedergällning." (1 Tess. 1:6)

Påståenden om att det skulle finnas ideologiska orsaker till annonsbojkotten är ingenting annat än kvalificerat förtal.

När och hur blev de bannlysta annonsföretagarna informerade om detta?

-Motiven för annonsvägran mot Bällsta Taxi och Pilgrimshem var ideologiska och skulle mycket väl kunna ha redovisats för Konkurrensverket, men i så fall hade vi erkänt verket som en myndighet som skulle ha rätt att börja bedöma våra annonser - om de är kommersiella eller ideella, om de borde eller inte borde införas. (Dagen 27.11.98)

Verkligheten är den att anmälan till Konkurrensverket motiverades bland annat av ett intentionen att få tidningen Dagen att besvara brev och förklara 35-årig nedstannad blockad. Det var i landsortspressen och privata brev, som ansvarige utgivaren gjorde sina lömska påhopp. Tidningen Dagens egen läsekrets och Maranataförsamlingen i Stockholm har ännu aldrig informerats om bannlysningens orsaker.

-Från början, innan min tid på Dagen, handlade det om att man inte ville stödja en splittringsrörelse. Sedan dess har frågan omprövats, och idag är motivet att linsen inte uppträtt, och uppträder, som en kristen ledare ska göra. Han håller inte måttet.

Om uttalanden av den här karaktären gjorts i den egna tidningen, hade genmälesrätten varit självklar och de angräpnade fått gå i svaromål i tidningen Dagens egna spalter. Avsikten var naturligtvis att till varje pris beröva oss den möjligheten.

Fram till 1960 var situationen som framgår av ovanstående artikel. Detta var tidningen Dagens verkliga ansikte vid den tidpunkt då Maranata föddes i landet. Djurfeldts försök till förklaring är historieförfälskning i repris, och han vet det!

I nästa nummer återkommer vi med utförlig rapportering och kommentarer.

Arne Imsen

OM DAGEN...

Forts fr föreg sida

Lewi Pethrus avgå som chefredaktör för Dagen och istället anställa Jack Hårdstedt, en pingstmissionär som verkat i Egypten och där blivit påverkad av spiritisten Swedenborgs nyandliga läror. Hårdstedt införde en mycket ekumenisk linje i Dagen och tonade ned pingstprofilen.

Själv publicerade Hårdstedt den 13 februari -47 en artikel som hade rubriken "Swedenborgs andedop". Han jämställde där Swedenborgs spiritistiska upplevelse 1736 med ett bibliskt dop i den helige Ande. Artikeln bekräftade att Hårdstedt hade en mycket stark dragning å det spiritistiska, åt Swedenborgs andeläror. Enligt Hårdstedt själv skulle både Lewi Pethrus och K.G. Ottosson känt till hans nyandliga intresse, då han anställdes som chefredaktör på Dagen. Längre fram hoppade Hårdstedt av från pingströrelsen, blev swedenborgare på heltid och var under en del år pastor för Nya kyrkan i Stockholm.

MUNKAVLEPRINCIPEN

Bobby Andström menar att tidningen Dagen aldrig fick tillfälle att leva sitt eget liv. Själv censuren var hård, och tidningen var mycket känslig för påtryckningar. Ägarintresset kom att spela en mycket stor roll. Dagen blev också ett maktinstrument för Lewi Petrus. Sedan han åter blivit chefredaktör efter Jack Hårdstedt kunde han dirigera all opinionsbildning inom pingströrelsen och påverka beslut som skulle fattas vid rörelsens stora sammankomster i Stockholm, Nyhem och Husbonliden.

Pastorer och andra med avvikande åsikter blev offentligt tillrättavisade utan möjlighet att försvara sig i tidningen. Och under långa tider låg det hos jourhavande nattredaktör listor med namn på personer, som inte fick nämnas i Dagen. Det rörde sig då om människor som hade obekväma meningar i olika frågor. Munkavleprincipen gällde i den kristna dagstidningen.

I Dagen har det alltid gjorts gällande att tidningen intar en orädd inställning till olika samhällsfrågor. Förre Dagenmedarbetaren Bobby Andström håller inte med om detta. Han menar att Dagen istället varit mycket rädd att stöta sig med pingstvännerna ute i landet. Den här ängslan hade och kanske har

sin grund i att tidningen alltid varit beroende av lån, offer och gåvor.

Eftersom misshagliga reportage, bilder och annonser lätt kunde utlösa protester hos läsarna måste tidningen uppträda mycket försiktigt. Det gällde att inte stöta sig med någon. Och det resulterade i stränga direktiv från affärsmannen Ottosson och redaktionsledningen.

PENGAR OCH PENGAR

I samband med att Dagen startade infördes ett nytt begrepp, som kom att kallas "rörelsens gemensamma verksamhetsgrenar". På många sätt knöts landets pingstförsamlingar samman i en intresseorganisation i Stockholm. För att driva Dagen behövdes pengar, pengar och åter pengar. Alla pingstförsamlingarna i landet måste vara med och offra.

Från en central i Stockholm dirigerades "Dagenombuden" med order om att skaffa fram pengar, annonser och prenumeranter. Många av ombuden utförde sina uppgifter ideellt utan tanke på egen vinning. De flesta av dem visste kanske inte ens att Tidnings AB Dagen var ett företag som ägdes av en privatperson, direktör Ottosson, Pingstledningen gjorde heller ingenting för att upplysa sina ombud och prenumeranter om detta. Så länge man talade om Dagen som ett "Guds verk", gick det lätt att samla in pengar.

Enligt Adrian Holmberg kunde det gå till så här, då Dagens ombudsmän tiggade pengar till tidningen:

-Agenten kommer och håller sitt väckelsemöte. Ett väckelsemöte går ju till så, att predikanten försöker framkalla syndmedvetenhet hos sina åhörare. Detta sker genom tal, sång och bön. När sedan det egentliga mötet är slut, börjar något som kallas eftermöte. Det kallas att dra noten i land. - - - När nu Dagens agenter har kommit till den punkten i mötet, att de skall gå 'ned att tala med syndare', så händer något sällsamt. Agenten har naturligtvis tidigare talat väldiga om synden och att allt måste göras för att mota den. Men när han nu kommer ned i bänkarna, så talar han inte om hur nödvändigt det är att bli frälst. Nu tar han fram ett papper som den arme syndare skall skriva på och förbinda sig att ge Dagen 200 kronor. Si det var annat än frälsning det.

Ibland fick insamlingstekniken ännu värre former. Personer som stod tidningen nära uppsökte under insam-

lingsresor pingstförsamlingarna och begärde att få anvisningar på medlemmar som kunde tänkas ha sparade medel. De skulle sedan bearbetas med fagra löften om välsignelse i överflöd om de offrade eller lånade pengarna till "det gemensamma företaget". Alla pastorer och församlingsföreståndare ställde inte upp på detta utan reagerade rättfärdigt och vägrade medverka.

Många pingstvännar var missnöjda med tidningen Dagen. De kände sig besvikna på tidningens ekumeniska satsningar och öppenhet för det världsliga kulturlivet. Dagen misslyckades helt enkelt med att göra inbrytningar i en stor läsekrets. Och på samma gång blev direktör Ottossons ekonomi svagare. På Nyhemsveckan 1960 blev det allmänt känt, att Ottosson inte längre hade ekonomiska möjligheter att driva Dagen.

För andra gången i tidningens historia stod Dagen inför hotet om nedläggning. Tidningsledningen med Lewi Pethrus i spetsen vände sig nu till pingströrelsen för att få stöd och ekonomisk hjälp. I olika konferenser väddade man om att Dagen skulle få möjligheter att fortsätta utgivningen. Man framhöll då också vikten av att tidningen blev mer pingstprofilerad än tidigare.

För direktör Ottossons del slutade Dagen-tiden med en konkurs på åtta miljoner kronor, anger Adrian Holmberg. Och i den vevan förlorade hundratals pingstvännar sina sparade medel. De hade satsat sina pengar på Guds verk, eftersom de hade fått höra att det var säkrare att ha pengarna placerade hos Gud än i världen.

Adrian Holmberg kommenterade saken så här:

-När det hela slutade med kollaps, lade man händerna på Ottosson och avlastade sin skuld på honom. Sedan man lagt all skuld på Ottosson, drev man ut honom i öknen som ett skuldoffer. Därmed hade man friköpt sig själv.

Efter Ottossons konkurs kom tidningen Dagen att ägas av de svenska pingstförsamlingarna. Cirka 70% av dem gav Dagen sitt stöd genom att teckna aktier i tidningen.

Källor: "Lewi Pethrus" av Bobby Andström, "Filadelfiaförsamlingen i Stockholm" och "Utstött" av Adrian Holmberg, "Resan till domen" av Sven Lidman, "Om Herren inte byggde huset" av Carl-Erik Sahlberg.

VARFÖR GICK...

Forts fr sid 9

Det är inget nytt fenomen, sådant har skett i alla tider. I Hebréerbrevet läser vi om hur det var under den första tiden. "I haven delat de fångnas lidanden och med glädje underkastat eder att bliva berövade edra ägodelar." Man tänkte inte på något annat än att vara med i kampen. Men aposteln talar om att en giftig rot skapar ett elände.

I den andra generationen Jerusalemsförsamling har väckelsen svalnat, och nu ska dess kraft prövas hos varje enskild individ. Ty intet oprövat kommer in i Guds himmel. Det vi upplevt ska prövas om det håller, eller om vi följer med liksom av bara farten.

Herrens verk stannade fram till det andra året av Darejaves regering. Då kom Herrens ord genom profeten Haggai. Det skakade om både folk och nationer: "Se, jag är med eder", säger Herren. Det är sant allt som beskrivits och ligger bakom, men nu kom Ordet till dem med kraft. Och man fick börja om igen. Herrens ord kom till dem:

-Leva icke ännu bland eder män kvar, som hava sett detta hus i dess forna härlighet? Och hurudant sen i det nu vara? Är det icke såsom intet i edra ögon?

Det var sant. Så mycket arbete, och så litet som ändå hänt, tyckte man. Men så säger Gud:

-Men var likväl nu frimodig, du Serubabel, säger Herren, och var frimodig du översteprästs Josua, Josadaks son; och varen frimodiga och arbeten, alla i som hören till folket i landet, säger Herren; ty jag är med eder, säger Herren Sebaot. (Haggai 2:5)

Man förändras med åren. Något

hade hänt. Men Gud säger: Jag är fortfarande den jag är, jag är densamme som när ni gick ut första gången. Och Gud kom till dem och talade om nödvändigheten av att åter dra vidare.

Väckelsen börjar där den alltid börjat. Lös nu banden från din hals, du fångna Sions dotter och intag din makts härlighet. Arbetet avstannade på Herrens hus. Orsaken kan man inte söka bara i olika omgivande omständigheter. Orsaken finns främst i hjärtat. Man börjar tänka mera på sig själv än på det verk och den Herre man tjänar.

Utiifrån detta stiger ett rop. Jag ber dig Herre, kom än en gång! Genom profetordet skapades en sådan glädje bland detta folk, att man sade: Kom, låt oss åter bygga Herrens hus! Herrens Ande hade rört vid dem. Man upplevde att det var inte Herren, utan jag själv som var problemet. Men Herren rörde åter vid sina tjänare, och sade: Börja bygga!

**-Jag ber dig
Herre, kom
än en gång!**

Vill du vara med som pionjär? Vi som hörde kallelsen, nog var vi som drömmande, nog fylldes vår mun med löje. Man måste ställa frågan: Varför gingen i ut? Har det skett något med glöden, orienteringen, har det hänt något med visionen som bar oss? Är vi lika brinnande, levande och entusiastiska som vi var under de första åren, eller har något hänt under tidens lopp?

Ställ dig gärna frågan: Varför gick jag ut? Blev jag kvar i visionen? Kan du

säga som Paulus, när han stod vid avslutningen av sitt liv. Han talade om det som skett honom många år tidigare på Damaskusvägen, då Herren i ett blixtljus talade om för honom hans kallelse och gav honom en vision.

Så säger Paulus vid avslutningen av sitt liv:

-Jag har varit trogen den himmelska synen.

**-Gud vill ha ett
brinnande, le-
vande och visio-
närt folk, som
förstår vad kam-
pen gäller.**

Genom alla år har jag varit trogen den syn jag fick vid min kallelse. Därför kan Paulus också säga vid avslutningen av sitt liv: Jag har bevarat tron och står redo för uppbrott.

Om vi inte ärligt kan säga att vi är lika brinnande, entusiastiska och visionära som förr, då är det dags att få ett nytt möte med Jesus. Endast de som voro redo, gingo in.

Gud önskar tala ut med oss. Han vill ha ett brinnande, levande och visionärt folk, som förstår vad kampen gäller. Det är dags att bygga Herrens hus, inte dra sig undan sig själv till fördärv. Det är dags att ställa upp tillsammans med syskonen. Det enda som betyder något, är att människor får höra evangelium.

Låt oss predika evangelium medan tid är och ge våra medmänniskor det svar som skapar trygghet i tillvaron och hopp för evigheten.

Men det må du veta...

Ja, vad måste vi veta? Paulus manade sin unge lärjunge Timoteus att förkovra sig och utföra en evangelists verk. För oss som har tidernas ände inpå oss, kan ingenting vara viktigare.

- ◆ Bibelstudier
- ◆ Seminarier
- ◆ Temamöten
- ◆ Evangelisation

Aktuella frågor: Vad säger det profetiska ordet om feminismen, nyandliga rörelser och det stora avfallet?

Arne Imsen tillsammans med församlingen välkomnar till BIBELDAGAR!

29 dec1998 - 6 jan 1999. Info och anmälan, tel 08-98 56 83, fax 08-98 21 39

DEN BORTGLÖMDA...

Forts fr sid 5

Gräddfilen till rörelsens toptjänster, topplöner och toppförmåner går via dessa församlingars ledare. Distansten till predikantkollegorna runt omkring i de mindre och medelstora församlingarna är i allra högsta grad orätfärdig, men skapar en god marknad för strebernaturer och karriärister. Ett *Ecce Homo* i överförd mening, med helt perversa Kristusbilder, signerade av sina välmenande och stolta upphovsmän.

Vem var det som var Kristi huvud, församlingens, mannens och kvinnans? Är de kärleksfulla, men kategoriska, underordningskraven förhandlings- och utbytbara också för väckelsekristna, fria församlingar?

Varför trasa sönder mönsterbilden och göra Jesu Kristi församling till en modern demokratisk folkrörelse, med underminerad trosgrund och utan evighetshopp?

Det fanns, som nämnts här ovan, under några decennier väckelsekristna massmedier i vårt land, exempelvis Evangelii Härold, Missionsbaneret, Trons Segrar, Trosvittnet och Hemmets Vän m. fl., som var pålitliga budbärare om parusin. De spreds under årtionden i 10.000-tal, understödda av trofasta, lokala kolportörer. Litteraturspridare som gav sin fritid för den evangelisation de fann så viktig. Var finns dessa budbärare idag?

Alla dessa tidningsorgan, förutom Hemmets Vän, har emellertid gått i graven. Örebrotidningen räddade sig fysiskt med ett partipolitiskt engagemang - men parusin försvann samtidigt ur spalterna.

De övriga ersattes av det ekumeniska veckomagasinet, nyproduktionen Petrus, som aldrig ens varit i närheten av den pingsteld och den obändiga frihetskamp som initierade föregångarna. Ett sådant mediaras går naturligtvis inte spårlost förbi. Nivåförändringen har fört med sig en andlig klimatförsämring utan historiskt motstycke.

Vem beslutade om EH:s öde? Det var i varje fall inte pingstfolket! Och på vilka punkter och inom vilka områden kan det ekumeniska veckomagasinet Petrus, med privatgeschäfte

Något för Alla, vara pingstfolkets språk?

Detta stretiga samfundsorgan i modernt snitt har inte ens en spalt för genuin väckelsekristendom, eftersom dess kompetenta skapare med sin kapacitet imponerar, men de hör hemma i en helt annan sfär, där religion är förströelse och underhållning i kultiverade och förutsägbara former.

Veckotidningen Petrus, med sin färgsprakande pösighet, feminism och sentimentalitet är tillsammans med sin bilagas osmakliga kändiskult, medium för förvärldsligad och ljum kristendom. Den framalstrar och förgyller i verkligheten romersk katolicism och odlar fiendskap mot Nya Testamentets människosyn, samt förakt mot dess församlings- och gemenskapsideal.

Tidningen Dagen, pingströrelsens egen dagstidning, har idag inte ens en pingstvän bland ledarsidans skribenter. Att tidningsledningen nu söker nödhamn hos lutheranerna, är väl inget annat än en logisk räddningsaktion för att väja undan ett annars oundvikligt totalhaveri.

År 1982 skrev Dagens chefredaktör på kultursidan att Maranatas förmenta misslyckande hade sin orsak i att rörelsen uppkommit i opposition till pingströrelsen:

"...men inte som banbrytare för någon ny revolutionerande sanning som pingstväckelsen stängt sig för. I stället blev Maranatas framträdande som splittringsrörelse en utmaning till pingstförsamlingarna att ännu ivrigare söka sig till de andliga kraftkällorna.

-Maranatas reaktion inför detta andliga skeende bland pingstvännar och andra kristna var starkt kritisk. När andra prisade Gud för det som skedde, talade Imsens Maranata om avfall. Man betonade sin egenart på ett nytt sätt, som ytterligare avlägsnade rörelsen från dess ursprung och från gemenskapen med andra kristna. Det är inte så underligt att under den tiden många enskilda individer sökt sig åter till pingstväckelsens gemenskap."

Så säger den man, som under sin mångåriga karriär som chefredaktör och ansvarig utgivare för den kristna dagstidningen har utnyttjat mediamakten för att oskadliggöra det folk han här stämplar såsom en splittringsrörelse och som han i sin recension av en doktorsavhandling om Maranata smädar med epitetet "Imsens Maranata". Ton-

fall och ordval uttrycker överlägset hån och förakt.

Men den fråga som denna polemiska bokrecension idag manar fram är: Är det resultatet av den omtalade förnyelsen vi bevittnar bortåt tjugo år senare, nådens år 1998? Eller är det männe skördetid...

Fakta står ovedersägligt kvar: Uppgårelsen med den organiserade pingströrelsen var profetisk, vilket i alla avseenden har bevisats av utvecklingens egen gång, ända fram till denna senhöst. Mina egna böcker och tidningen Midnattsropets många årgångar är idag mina sanningsvittnen.

Vad var det som egentligen hade gått förlorat den höst då byskvallret åter spred sina illvilliga rykten från den kristna rikstidningen Dagens kultursida genom dess ansvarige utgivare?

Idagarna samlas hundratals representanter och ombud för pingstväckelsens folk för utredning och bodelning av rörelsens kvarlåtenhet. Det är många delägare, men de blir nödvändigtvis ännu fler, om spillrorna ska räddas för nya utompingstliga bedrifter med andra ägare, andra mål, annat innehåll, annat utseende, annat inflytande, annan policy, annan miljö i ett annat hus. Med "breddat" underlag och annat existensberättigande i en annan värld. Med andra styrmedel.

LP-stiftelsen kraschade. Förlaget gick under. Samspår bytte ägare. Dagenhuset avyttras till nykterhetsrörelsen, och tidningen inhyses i ett profant tidningskomplex i huvudstaden. Tidningen Dagens ägarstruktur får en norsk luthersk dagstidning såsom ägardominant partner. Under det att pingströrelsens medlemsstatistik bekräftar att inte ens 50% av de anslutna någon gång visar sig i sin församling.

Missionen visar negativa tendenser, och barn- och ungdomsarbetet falerar, m.m, m.m.

Men ingenting av detta är pingströrelsens verkliga olycka. Förlusten är större och oersättlig. Förlusten av budskapet om tillkommelsen, *parusin*.

Sker ingen omedelbar och påtaglig förändring på den punkten är framtiden trots alla rehabiliteringsförsök av gemensamma företag hopplöst förlorad. Men vem tänker på det, då bytet ska utvärderas och fördelas mellan stridande intressenter och viljor? ■

DET BLEV STORA...

Forts fr sid 13

Hela samhället ställer anspråk på oss och förväntar sig att vi ska vara lojala och inte skapa konflikter. Den kristnes främlingsskap, uppbrott, uttåg och efterföljelse uppfattas som fanatisk och är irriterande. Det måste sålunda bekämpas. Finns inte maranataropets konsekvenser hos den som har kristen beaktelse, så ifrågasätter jag om man överhuvud taget äger Andens liv.

Det som var den bärande kraften och energin, källan till väckelsekristen gudstjänstliv var det eviga hoppet. Det fanns ingen ände på påminnelserna i förkunnelsen. De var väldigt variationsrika, fastän det kunde låta litet entydigt när man ideligen i sång, vittnesbörd, predikan och umgänge påminde varandra om Jesu tillkommelse.

Det fanns också veckotidningar, och andra medier, där man också återkom till denna förkunnelse. Dessutom kom ju eskatologiska böcker i detta tema, och de spreds utöver hela vårt land. Det fanns en förtätad front av entydig och klar förkunnelse om nödvändigheten av att vara redo möta Jesus Kristus.

Allt detta är borta, förkunnelsen har tystnat! Denna markanta förändring

har en oerhörd inverkan på åhörare, och församlingar, som idag naturligtvis får höra något helt annat än en tidigare generation ständigt konfronterades med. Och man måste fråga sig: Vad var det som gjorde att detta tystnade? Försvann?

Istället för att ägna sig åt ett träget och metodiskt sättningsarbete, har det blivit allt vanligare att satsa alla sina krafter på punktbetonade och konstlade kampanjer i ekumenisk anda. Resultatet blir naturligtvis därefter: Förskingring och förvirring.

Då kommer de svåra frågorna in i bilden. Vänstetidens påfrestningar: Han kommer icke så snart. Dvs, man anpassar sig till en helt ny situation. Om man är upptagen och intagen av kärleken till Jesu tillkommelse, så kommer detta att prägla ens liv. Allt man företar sig är rastlös verksamhet för att förverkliga ideal och genomföra hans uppdrag.

Om detta slår över i ett oförstånd så att man inte riktigt känner väckelsens karaktär, då kommer man naturligtvis att präglas av kulturmiljön. Förtyngas av timliga omsorger. Det blir så tungt så man orkar inte något annat. Vad är det som blir så tungt? De timliga omsorgerna! Man blir så upptagen och engagerad av dem, så det finns inte utrymme för något annat.

KORTNYTT

Dom mot aga

Den 26 november behandlades i Södra Roslags Tingsrätt ett mål där ett föräldrapar åtalade för att ha agat sitt barn. Brottsrubriceringen var ursprungligen "ringa misshandel", men när en ny åklagare insattes, skärpte han anklagelsen till "misshandel". Vilket innebär att föräldrarna löper risk att ådömas fängelsestraff.

Deras femåriga dotter omhändertogs och placerades i "jourhem", när fritidshemmet slog larm. Barnet hade där frispåriskt berättat om att hon fick smisk när hon var olydig.

Länsrätten hävde emellertid omhändertagandet, eftersom man ansåg att det inte framstod "sannolikt att barnet behövde vårdas tvångsvis."

Socialarbetaren som gjorde utredningen, kom fram till att föräldrarnas "omsorgsförmåga vad gäller den praktiska omvårdnaden, som hygien, mat och klädsel var bra, däremot visar deras omsorgsförmåga vad gäller den känslomässiga omvårdnaden stora brister. - - - De låter sina egna behov styra i allt för stor utsträckning."

Den psykolog som ombads uttala sig, hade uppenbarligen flera frågetecken över fritidshemmet, som han menade hade "löslig struktur" och "släpphänt miljö". Han menade att eftersom uppfostran i hemmet "är av vad vi numera kallar för gammaldags", var "den struktur eller snarare brist på struktur", som fanns på fritidshemmet, olycklig för ett barn, som fått lära sig klar gränssättning i hemmet.

Under rättegången framkom att barnet agats, och föräldrarna framhöll vad bibeln säger om aga. Nu har föräldrarna slutat använda kroppssaga, eftersom de inte vill bli berövade vårdnaden om sin flicka. De är medlemmar i en frikyrkoförsamling, där de också sökt råd när det gäller uppfostringsmetoden. Ingen från församlingen var representerad vid rättegången.

Dom faller 10 december.

SF

Stridbar präst

För fjärde gången är komminister Anders Lindström i Munkedal anmäld för domkapitlet. Tidigare anmälningar har gällt att han inte ville använda 1981 års översättning av NT, att han delade ut traktater till kyrkobesökarna där han varnade för EU, och att han ifrågasatte kvinnans emancipation.

Och nu har det bränt till igen. Komministern visade för sina konfirmander en antiabortfilm. Rektorn i skolan anmälde honom, och menar "att det är mycket märkligt att en stats tjänsteman i sin tjänsteutövning tillåts beläga ungdomar med skuld och ångest för ett beslut som stöds av svensk lag."

Ja, det tål funderas på. Komministern framhärda, trots varning från Domkapitlet.

SF

Ny livesångskassett!

Himlen jublar!

Det är namnet på den nya musikkassetten med liveupptagning från sommarkonferensens möten 1998.

Genuina, himlafödda maranatasånger, ett livgivande budskap om försoning och frälsning. Alltid levande - alltid nytt!

En hel timme med väckelsesånger.

60:-

Några av sångerna:

Hil deg Jesus

Jesus bryter varje boja

Han lever, ja han lever

Tack, Guds lamm

Sjung det för min själ

Ja, han blev sargad

Jag är svag, men du är stark

Jesus har frälst min själ

Beställ kassetten från:

Bällsta Media Center,

Box 201 34, 161 02 BROMMA,

Tel: 08-98 56 83, fax: 08-98 21 39

SKÖRDEARBETE...

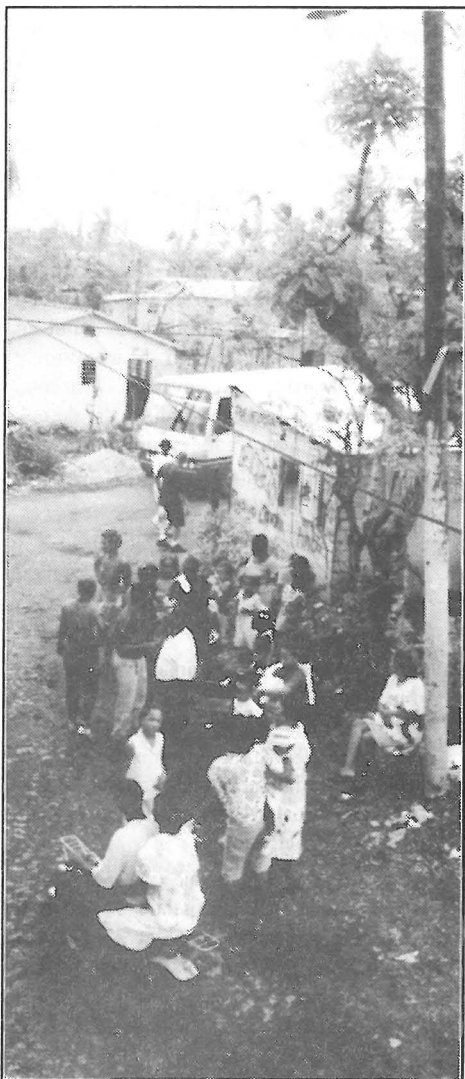
Forts från sid 3

tes. Men som en läkare uttryckte det, patienter som fick hjälp var nog två eller gånger så många, eftersom barn och barnbarn inte alltid var inräknade i statistiken.

Medicinerna tog slut innan vi reste därifrån, glada över den hjälp vi kunnat ge, tack vare stöd från syskon och vänner i Norden och genom utgivande läkare och vårdpersonal som här satsade tid och kraft.

Översvämningar

En av dem som drabbats av orkanens verkningar är Sandra Sanchez, som bor med sin man Antonio och deras lille son i Azua. Sandra är frälst och döpt och bodde förut i kommuniteten i Las Palmas. Under de svårigheter som drabbade henne och familjen fann Sandra tröst i de bibelstudier hon mindes från sin tid i kommuniteten.

Utanför baptistkyrkan började människor samlas. Inne var det sprängfullt av hjälpsökande patienter. (Fotot taget från kyrktrappan)

ten. Gud är trofast, det visste hon, trots allt som hände fanns det en utväg, det var hon säker på.

Med ekonomiskt stöd från syskonen i Sverige och Norge sattes huset i stånd igen. Nytt golv istället för jordgolvet som spolats bort, väggarna restes upp och taket lagades.

Området där Sandra och familjen bor är fattigt och tätbefolkat. De hade ändå turen med sig, alla överlevde katastrofen. Bara en knapp kilometer längre bort svämmade en flod över och drog med sig hus och människor. 23 personer omkom, de fördes bort av vattenmassorna. Ett hus hade bara grunden kvar och vid sidan av det låg en ikullvräkt säng – det var allt som fanns kvar av husets innehåll.

-Man får ta emot vad Gud sänder, sa en tolvårig flicka.

-Det är nog människors verk att det blir obalans i naturen och det för med sig katastrofer, försökte jag förklara, men lyckades definitivt inte övertyga.

Pannkaksförsäljning

Central, ett område med mycket barn och många sociala problem är platsen där Belkys Rodriguez bor med sin familj.

Fadern, Isaias, är pastor och har en församling i anslutning till huset där de bor. Egentligen var det där Maranataförsamlingens arbete i Dominikanska Republiken började – den mera offentliga delen, så att säga. Det var där människor undrade över dessa svenskor – Stina Fridolfsson och Sonja Sandvik – och vad de representerade. Pannkaksförsäljning utanför en dominikansk frikyrka – det var både spännande och suspekt, tyckte många.

Klart var i alla fall att det inte var några riktigt vanliga missionärer som stod där, gräddade pannkakor och sålde. Att förtjänsten inte var större än att det täckte resorna var en sak, kontakten med människorna var etablerad.

Åren har passerat. Nu är tiden inne för några av de frön som då såddes att blomma och så förverkliga Guds avsikter genom den enskildes liv till hjälp för en kommande generation.

Belkys, som med hjälp av församlingen kunnat utbilda sig till advokat och med erfarenhet av skolarbete i Co-

Mediciner hålls över i mindre flaskor vid Doris mottagning hemma... Kirssi serverar saft.

munidad Maranata, kommer att förestå ett barnarbete. Tredje våningen i huset de bor i ska upplåtas till skola för alfabetisering av barn. Många i området kan inte läsa eller skriva och skolan har en stor plats att fylla.

Kök i anslutning till skolsalen gör det möjligt att laga frukost eller mellanmål till barnen. Och doktor Doris kommer att ha ansvar för hälsokontroll av barnen.

I januari börjar första kursen och MR återkommer då med en mera detaljerad rapport.

*"Sänd ditt bröd
över vattnet, ty i
tidens längd får
du det tillbaka."*

Pg 44 10 05-6

Maranatha

"*Maranatha*" är ett arameiskt eller syriskt ord. Arameiskan var som bekant Kristi och Hans apostlars modersmål. Angående den egentliga och ursprungliga betydelsen av ordet "*Maranatha*" vill jag anföra, vad dominee (Holländsk titel på en protestantisk präst eller predikant) L. H. H. Bähler meddelat mig vid ett samtal om detta ord och dess betydelse. Hans förklaring synes mig värd att beakta. Den lyder som följer:

"Mer än en gång har jag känt mig uppfordrad att framhålla att ordet *icke* bör uppfattas såsom "*Maranatha*" - vår Herre kommer, såsom det även uppgives i bibelöversättningarna, utan det borde fastmer läsas: 'Marana-tha!' ett förväntansfullt rop, som betyder: 'Vår Herre, kom!'

"Om någon icke har Herren Jesus Kristus kär, han vare förbannad! *Maranatha*." 1 Kor. 16:22.

I den gamla syriskan eller arameiskan betyder 'Marana' 'vår Herre', och 'tha' betyder: 'kom!'. således ett utrop av hopp och längtan, alldeles som det hebreiska 'hosianna!' = 'giv lycka!' eller 'hjälp oss', d.v.s. från våra fiender.

'Marana' är ett syriskt dialektord från Palestina. Hos de syrisk kristna hade det sista a:et fallit bort så att de sade: 'maran' i stället för 'marana' (= 'vår Herre'). Och då de icke förstodo, att detta en gång varit 'maarana', fördes detta "a" över till följande ord, och så blev imperativet (befallnings- eller önskeformen) 'tha' till ett presens (närvarande tid): átha'. Och de latinska och grekiska kyrkofäderna ha härvidlag följt efter utan vidare. Och så har den oriktiga tolkningen överallt fått fotfäste.

Egentligen betyder átha': 'Han har kommit', vilket kan vara ett profetiskt uttryck för: 'Han kommer', men detta verkar föga sannolikt."

Så långt dominee Bähler.

Vad mig beträffar, så håller jag före, att denna dubbla betydelse, om Herren eljest tillstodjer det, kan bibehållas och vara av värde, så att vi i 'Maranatha' kunna på samma gång se ett trösteord och en åkallan.

Ordet förekommer blott en gång i bibeln, näm-

ligen i 1 Kor. 16:22. Men detta betyder icke, att ordets innebörd skulle förekomma blott en enda gång i bibeln. Tvärtom! Sanningen om Herrens återkomst går igenom hela bibeln såsom en kedja med sinsemellan ouplösligt förenade länkar. "I bokrullen" står det skrivet därom.

"*Maranatha*" var de första kristnas lösenord, såsom vi finna bekräftat av Stuttgart-bibeln och av fackmän på det kyrkohistoriska området. Det var ett vaktord på de första kristnas samlingsplatser; igenkänningsordet då man mötte varandra på vägen, och ett viskingsord då man i osäkra fall ville ha visshet om huruvida man framför sig hade en kristen eller en hedning. Denna maranatha-förväntan var sålunda levande hos de första kristna, så att ordet "*maranatha*" för dem var liksom ett livsmotto, alldeles såsom minnet av uttåget ur Egypten hade blivit ett ordspråk bland israeliterna.

Det är nog i många hänseenden stor orsak till förundran, då vi jämföra de första århundradenas kristendom med våra dagars, men den mest slående olikheten är väl den, att de kristna i våra dagar i allmänhet synas ha förgätit betydelsen av "*Maranatha*". Och detta trots det faktum, att det i *hela bokrullen, från Första Mosebok till Uppenbarelseboken* beständigt möter oss. Ensamt i Nya Testamentet talas det icke mindre än 319 gånger om Herrens återkomst, vare sig man nu återgiver maranathabudskapet med "Herren kommer" eller "Amen, kom Herre!"

Och vad den dubbla betydelsen av ordet beträffar, så synes det mig vara något som Herren har tillstätt, för att ordet "*Maranatha*" på detta sätt skall kunna vara såsom en växelsång mellan Kristus och Hans församling, och denna växelsång återfinnes i Herrens uppmuntande trösteord:

"Se jag kommer snart!" och i det gensvar därpå, som klingar i de kristtrognas hjärtan:

"Amen, kom Herre Jesus!"

Johannes de Heer
Bibliskt Månadshäfte, 1930.

Jesus kommer, Jesus kommer!

Nr 99 i Särilaregn

411

No 373.

J. A. H.

J. A. Hultman.

1. Je - sus kommer, Je - sus kom - mer, Snart ba - su - nen hö - ras
2. Är du re - do, själ, jag frå - gar, Är du re - do mö - ta
3. Må ej vär - den oss be - då - ra, Må ej syn - den ta oss
4. Du, som bland den krist - na ho - pen O - om - vänd i hjär - tat
5. Säll är den, som vän - tar Her - ren, Säll är den, som re - do
6. Led mig så, o Her - re Je - sus, Att jag ef - ter li - veta

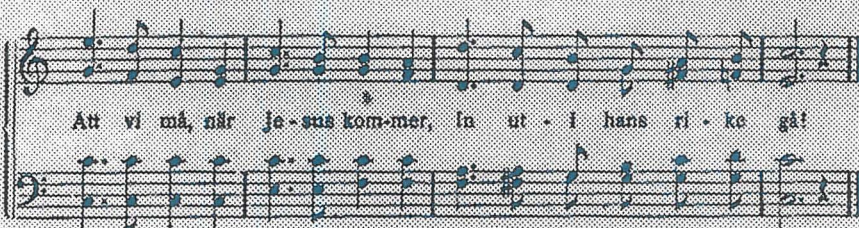

skall. Han i ma - je - stät och ä - ra Då skall ses av vär - den all.
Gud? Le - ver du för Her - ren Je - sus, Äl - skar du hans hel - ga bud?
fatt, Att vår lön ej må bli dö - den Och vår fram - tid e - vig natt!
går, Vet, att Herren dock dig kän - ner, Och att do - men fö - re - står!
är, Han en gång med fröjd skall bä - ra Här - lig - he - tens kro - na där.
slut Lyckligt när den söl - la ham - nen Och hos dig får vi - la ut!

Kör.

Må vi al - la ha - va ol - ja Ut - i vå - ra lam - por då,

Att vi må, när Je - sus kom - mer, In ut - i hans ri - ke gå!

J. A. Hultman

Johannes Alfred
Hultman (1861-1942)

Föddes i Småland, där
fadern var arrenderator.
1869 emigrerade
familjen till Amerika.
H fick tjänst som
vallpojke, och sparade
pengar till en orgel.
Som trettonåring
spelade han på julottan
i den lutherska kyrkan
på platsen. Vid femton
års ålder lämnade han
sitt liv åt Gud, och
började delta med
både sång och förkun
nelse i mötena.

Hultman kallades som
17-åring till predikant
i en svensk missionsför
samling i Nebraska.

Efter en tid,
predikoverksamhet
studerade han en
period i Chicago och
började sedan göra
sångarresor. Från 1906
delade han sin tid
mellan Sverige och
Amerika. Han kallades
"Solskenssångaren"
både för att han sjöng
mycket om solsken och
för att han var så
gladlynt. Han gav i
Amerika ut sång
samlingen Cymbalen
och i Sverige Solskens
sånger. Den sistnämnda
omfattar 500 sånger,
där han skrivit några
texter och komponerat
melodier till många.

Hela sitt liv var han
aktiv evangelist med
sång och förkunnelse.
Han drabbades under
en sångafon i Los
Angeles av en hjärn
blödning, och avled
några dagar senare.

Vidstående sång har
han både skrivit text
och komponerat musik
till. Den skrevs omkring
1882, och går ut ifrån
Jesu liknelse om de tio
jungfrurna i Matt. 25.

(Ur gamla Segertoner)